OG MANDINO

By

Og Mandino

Dünyadaki En Büyük Satıcı

Çeviren

Ayşe Bilge Dicleli

BOYNER YAYINLARI

Orijinal adı ve yayımcısı

Greatest Salesman in the World Lifetime Books

Yapım : BZD Yayın ve İletişim Hizmetleri

Birinci Baskı ikinci Baskı Üçüncü Baskı Dördüncü Baskı ISBN

Mayıs 1997, İstanbul Eylül 2002, İstanbul Haziran 2003, İstanbul Aralık 2005, İstanbul 975-7004-03-0

Düzenleme Kapak tasarımı Baskı ve Cilt

Mavi Grafik Rafineri Reklamcılık Acar Matbaacılık

Bu kitap büyük bir satıcıya, eşsiz bir satıcılık sistemini sevgi ve şefkatle harmanlayarak her yıl kim bilir kaç bin kişinin daha mutlu, zihinsel ve fiziksel açıdan daha sağlıklı olmasını sağlayan, onları huzur, güç ve zenginliği keşfetmeye esinlendirip yönlendiren, başarı için bir yaşam felsefesi oluşturan

W. CLEMENT STONE'A saygıyla ithaf edilmiştir.

ÖNSÖZ

Merhaba... Adım Og Mandino.

Bugün çok gerilerde kalmış olan çocukluğumun kimi anılan, özellikle de sevgili annemle, o kızıl saçlı İrlandalıözel kadınla ilgili olanlar, hâlâ çok canlı. Onun oğluyla ilgili özel bir düşü vardı. “Bir gün”, derdi sürekli, “bir gün bir yazar olacaksın... ama sıradan değil, *büyük* bir yazar!”

Evet, onun bu düşünü benimsemiştim. Çok çocuk, anne ve babasının geleceğini planlamasına içten içe kızar, ama ben bu fikri sevmiştim. Ünlü bir yazar. *Evet!* Annem daha ilkokula gitmeden önce bana kütüphaneden aldığı kitapları okur, ben de sürekli onun beğeneceği kısa öyküler yazardım.

Lise son sınıftayken okul gazetesinin yayın yönetmeniydim. Planlarımıza göre, sonbaharda Missouri Üniversitesine gidecektim, burasının ülkedeki en iyi gazetecilik okulu olduğuna inanıyorduk.

Liseyi bitirdikten altı hafta sonra, annem bana öğle yemeği hazırlarken mutfakta düşüp öldü.

Onun ölümüne alışabilmek çok zor oldu. 1940 yılı sonbaharında üniversiteye gideceğim yerde bir kâğıt fabrikasında çalışmaya başladım ve 1942’de Hava Kuvvetlerine katıldım. 1943’de bombardıman subayı olarak gümüş apoletlerimi taktım. Oy kullanma hakkımı kazanmamdan iki hafta önce “subay ve centilmen” olmuştum. Bir B-24 Kurtarıcısı içinde Almanya üzerinde otuz uçuş yaptım. Jimmy Stewart da aynı grupta, 445. Ağır Bombardıman grubundaydı. İyi bir insandı.

Savaş bittikten sonra Birleşik Devletler’e geri döndüm ve hemen fark ettim ki, sadece lise tahsili olan bombardımancılar için piyasada fazla iş yoktu. Aylarca süren işsizlik yoklamalarından ve sancılı iş aramalardan

sonra nihayet bir hayat sigortası satıcılığı işini kapabildim ve savaşa gitmeden önce çıktığım kızla evlendim.

Sonraki on yıl hem benim için, hem karım için, hem de Tanrı'nın bize lütfettiği kızımız için tam bir cehennem gibiydi. Sigorta satmak için gece gündüz kaç saat çalışırsam çalışayım, gittikçe borca batıyorduk ve ben bugün de düş kırıklığına uğramış birçok kişinin yaptığı gibi, sorunlarımdan saklanıyordum.

Satmak için kapı kapı dolaşıp çene yorduğum uzun bir günün sonunda bir içki içmek üzere bir bara girdim. Bu kadar zor bir günün sonunda bir içkiyi hak etmemiş miydim? Her neyse, bir içki oldu iki içki, iki oldu dört, dört oldu altı, sonunda karım ve kızım benim bu alışkanlığıma dayanamayacak hale gelip beni terk ettiler.

Sonraki iki yılı hayal meyal hatırlıyorum. Eski Ford'uma binip ülkeyi dolaşıyor, bir şişe ucuz şarap parası kazandıracak geçici işlerde çalışıyor, sarhoş olup sayısız geceyi sokaklarda geçiriyordum. Cehennemde yaşayan zavallı bir sefildim.

Cleveland'dayken hayatıma neredeyse son vereceğim soğuk bir kış sabahını hiçbir zaman unutmayacağım. Soluk renkli bir rehineci dükkânının önünden geçerken vitrindeki raflardan birinde küçük bir tabanca görüp durdum. Namlusuna iliştirilmiş sarı etikette 29 dolar yazıyordu. Elimi cebime atıp üç on dolarlık çıkardım. Sahip olduğum her şeydi bu ve düşündüm ki... " Bütün sorunlarım böylece sona erecek. Tabancayı satın alacağım, birkaç kurşun edinip kaldığım pis odaya döneceğim. Kurşunları doldurduktan sonra tabancayı kafama dayayacağım ... ve tetiği çekeceğim... Ve bu kadar rezil bir başarısızla aynada bir daha karşılaşmayacağım."

Sonra ne olduğunu anımsamıyorum. Şimdi bu olayla alay ediyor ve bir zamanlar kendini öldürmeye bile cesaret edemeyen yüreksiz biri olduğumu söylüyorum. Her neyse, o tabancayı satın almadım. Kar yağıyordu, rehineci dükkânının vitrinine sırtımı dönüp kendimi bir halk kütüphanesinde buluncaya kadar yürüdüm. Kasım ayının ayazından sonra içerisi sımsıcaktı.

Öz yardım, başarı, motivasyon konusundaki rafların önüne gelinceye kadar o binlerce kitabın arasında yürüdüm. Birkaçını elime aldım, en yakın masaya oturup bazı cevaplar arayarak okumaya başladım. Nerede yanlış yapmıştım? Yalnızca lise tahsiliyle bir şeyler yapabilir miydim? Benim için umut var mıydı? Alkol problemim ne olacaktı? Benim için çok mu geçti? Bundan böyle düş kırıklığı, başarısızlık ve gözyaşı ile dolu bir yaşama mı mahkûmdum?

Og Mandino'yu aramak üzere ülkeyi dolaşırken ziyaret ettiğim sayısız kütüphanenin ilkiydi bu. Başarı üzerine yüzlerce kitap okudum ve giderek içkiden uzaklaştım. New Hampshire'de bulunan Concord'daki bir kütüphanede W. Glement Stone'un büyük klasiği olan *Pozitif Zihinsel Yaklaşım Aracılığıyla Başarı* yapıtını keşfettim; ondan sonra hayatımın seyri tümüyle değişti.

Stone'un herhangi bir değerli hedefe ulaşabilmek için mutlaka bir bedel ödemek gerektiğine ilişkin başarı felsefesi beni öylesine etkilemişti ki, içimde bu adam için çalışma arzusu doğdu. Kitabın kapağında onun Combined Insurance Company of America'nın yönetim kurulu başkanı olduğu yazıyordu. Boston'da bu şirketin bir şubesini aradım ve satış elemanı görevine talip oldum. Hemen hemen aynı günlerde bana benden daha fazla inanan tatlı bir kadınla tanıştım. Bay Stone'un sigortacılık şirketi bu 32 yaşındaki yitik kişiyi işe aldığı günlerde o kadınla evlendim. Bette ve ben, kırk yıldır birlikteyiz.

Bir yıl içinde soğuk ve açıklık bir alan olan Kuzey Maine bölgesinin satış müdürlüğüne getirildim. Birkaç patates üreticisini işe aldım, onlara Bay Stone'un pozitif zihinsel yaklaşım felsefesini uygulayarak satıcılığı öğrettim. Kısa süre içinde firma rekorları kırmaya başladık.

Bir gün bir hafta izin aldım ve bir daktilo makinesi kiraladım. Gördüğünüz gibi, yazma rüyası *hiçbir zaman* yüreğimi terk etmemişti. Kırsal alanda sigorta satma üzerine bir el kitabı yazdım, bunu yapabildiğim kadar düzenli bir şekilde temize çekip Combined Insurance'ın Chicago'daki merkez ofisine gönderdim... Kuzey Maine'e gömdükleri bu büyük yeteneği keşfetmeleri için dua ediyordum.

Gerçekten de birisi beni keşfetti. Ondan sonra hatırladığım şey; Bette, ben ve oğlumuz Dana'nın, pilimizi pırtımızı arabanın tepesine yükleyip Chicago yoluna çıkmamızdı. Satış geliştirme merkezinde firma bültenleri yazmakla görevlendirilmiştim. Sonunda *yazacaktım.*

Bay Stone satıcıları ve hisse sahipleri için *Sınırsız Başarı* adlı bir dergi çıkarıyordu. Derginin yayın yönetmeni emekliye ayrıldığında, ben aylardır merkez ofiste çalışıyordum ve Bay Stone'un dostu olmuştum. Dergi yayıncılığı hakkında hiçbir şey bilmememe karşın, büyük bir cesaretle yayın yönetmenliğine talip oldum. O ise yalnızca bana bu görevi vermekle kalmadı, aynı zamanda bana bir misyon da yükledi.

Görevim, bu iç bülteni ulusal bir dergiye dönüştürmekti. Hedefimize ulaşmak için gerekli bütün adımları atmam için bana açık çek vermişti. Bunu izleyen on yıl içinde dergi kadromuz ikiden altmış ikiye, tirajımız ise 250 bine çıktı.

Derginin yönetmeni olduktan birkaç ay sonraydı. Yeni çıkacak sayıyı tamamlamak üzere bir makaleye daha gereksinim olduğunu saptadım. Dosyalarda uygun bir şey yoktu. Ben golfa çok düşkünümdür. O gece sabaha kadar oturup, otomobil kazası geçiren ve kendisine bir daha yürüyemeyeceği söylenen Ben Hogan ile ilgili bir yazı yazdım. Bu büyük adam yalnızca yeniden yürümeye başlamakla kalmamış, aynı zamanda Ulusal Kupayı da tekrar kazanmıştı.

Makaleyi *Sınırsız Başarı'da* yayınladım ve talihim döndü. New Yorklu bir yayıncıdan, bütün yazarların düşledikleri türden bir mektup geldi. Hogan'la ilgili makalemi çok beğenmişti ve benim daha fazlasına yeteneğim olduğuna inanıyor, eğer bir kitap yazarsam, firmasının bunu yayınlamayı düşünebileceğini bildiriyordu.

On sekiz ay sonra küçük bir kitapçık yayınladık: *Dünyadaki En Büyük Satıcı.* Elbette o güne kadar hiç kimse Og Mandino'yu tanımadığı için, birinci baskı, hatırladığım kadarıyla yalnızca 5 bin adet basıldı. Talihim burada da rast gitti. Amway Corporation'ın kurucularından Rich DeVos, Amway Toplantısında yaptığı konuşmada, elemanlarına yardımcı olabilecek yeni bir kitaptan söz etti: Og Mandino

gibi komik bir ada sahip olan bir yazar tarafından kaleme alınmış *Dünyadaki En Büyük Satıcı.*

Rich DeVos'un tavsiyesiyle kitabın satışı inanılmaz sayılara ulaştı ve çok sayıda yeni baskı yapıldı. Kitabın satışı birkaç yıl içinde 350 bine ulaşınca, Bantam Books dünyada mevcut olabileceğine inanamadığım kadar yüksek bir meblağ karşılığında yayın haklarını satın aldı. Kitabın satışı hiçbir zaman azalmadı. Şimdi bile, ilk baskıdan otuz yıl sonra karton ciltli baskı her ay 100 bin adet satıyor.

Yıllardır, her hafta *Dünyadaki En Büyük Satıcı* için bana teşekkür eden, kitabın hayatlarını nasıl kurtardığını ya da değiştirdiğini belirten 80 - 120 mektup alıyorum. Beni en çok şaşırtan, bunların birçoğunun iş, eğlence ve spor dünyasının ünlülerinden gelmesiydi. Tümüne yanıt verdim, ama bu mektupların özelliği nedeniyle yazanların adlarını hiçbir zaman açıklamayacağım.

Ne kadar talihli bir adamım!

Sevgili annem öleli yaklaşık yarım yüzyıl oluyor. Eğer cennet varsa, inanıyorum ki oradan bakıyor ve oğlu arzu ettiği hedefe ulaştığı için büyük bir gurur duyuyordun Öyle umuyorum...

Ve şimdi izin verirseniz sizi Dünyadaki En Büyük Satıcı ile tanıştırayım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hafid bronz aynanın önünde oyalandı ve parlatılmış metalde yansıyan görüntüsünü inceledi.
Geriye dönüp geniş mermer zemin üzerinde yürürken, “yalnızca gözler gençliğini muhafaza ediyor” diye mırıldandı. Gümüş ve altın perdahlı tavanları taşıyan siyah akik kolonların arasından geçti, ihtiyarlayan bacakları onu sedef ve fildişi kakmalı masaların ilerisine sürüklüyordu.

En itinalı desenlerle dokunmuş brokarlarla kaplı sedir ve divanlardaki kaplumbağa kabukları parıldıyor, kıymetli taşlarla bezenmiş duvarlarda ışıklar titreşiyordu. Mermer su perileri olan havuzu çevreleyen bronz kaplardaki dev palmiyeler sükûnetle yükseliyor, kıymetli taşlarla kaplı saksılar, güzellikte içlerindekilerle yanşıyorlardı. Hafid’in sarayını kim ziyaret etse, onun gerçekten büyük bir servete sahip olduğundan asla kuşku duymazdı.

Yaşlı adam avluyu geçerek konağının beş yüz adım ötesindeki mağazasına girdi. Başkâtip Erasmus onu hemen girişin önünde tereddütler içinde beklemekteydi.

“Hoşgeldiniz efendim.”

Hafid başını eğdi ve sessizce yürümeye devam etti. Erasmus onu izledi; yüzü efendisinin burada buluşmak şeklindeki alışılmadık isteğinden kaynaklanan endişeyi gizleyemiyordu. Hafid, yük katarlarından boşaltılıp sayılarak küçük bölmelere yerleştirilecek mallan seyretmek üzere yükleme platformlarının yanında durakladı.

Küçük Asya’dan yün, halis keten, parşömen, bal, halılar ve yağ; kendi ülkesinden cam, incir, sert kabuklu yemişler ve kına çiçeği; Tedmür’den kumaşlar ve ilaçlar; Arabistan’dan zencefil, tarçın ve kıymetli taşlar; Mısır’dan tahıl, kağıt, granit, su mermeri ve bazalt; Bâbil’den goblen; Roma’dan tablolar ve Yunanistan’dan heykeller. Kına çiçeği kokusu

havayı ağırlaştırmıştı. Hafid'in ihtiyar burnu tatlı erik, elma, peynir ve zencefil kokusu alıyordu.

Nihayet Erasmus'a döndü. "Aziz dostum, şu anda hâzinemizde ne kadarlık bir servet birikmiş bulunuyor?"

Erasmus sarardı, " Çok efendim."

"Çok?"

"Son rakamları incelemedim, ama yedi milyon altın liradan fazla olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Peki, bütün mağazalarımdaki ve dükkânlarımdaki bütün mallar altına çevrilirse, ne kadar tutar?"

"Bu sezonun sayımı henüz tamamlanmadı efendim, ancak en az bir üç milyon altın lira daha hesaplayabiliyorum."

Hafid başını salladı, "Artık mal almayın. Bana ait ne varsa satıp altına çevirmek üzere ne gerekiyorsa, derhal onu yapın."

Kâtibin ağzı açık kaldı, fakat tek söz söylemedi. Sanki yumruk yemiş gibi sendeledi. Sonunda konuşabildi, ama sözler ağzından zorlukla çıkıyordu.

"Anlamıyorum efendim. Bu bizim en kârlı yılımızdı. Her bir dükkân, satışların bir önceki sezonu aştığını bildiriyor. Artık Roma lejyonları bile müşterimiz oldular. İki hafta içinde Kudüs Valisine iki yüz damızlık at satmadınız mı? Lütfen cesaretimi bağışlayın, çünkü sizin emirlerinizi çok ender olarak sorgularım. Ama bu buyruğunuzu anlayamıyorum..."

Hafid gülümsedi ve şefkatle Erasmus'un elini tuttu. "Benim aziz dostum, hafızan, yıllarca önce hizmetime girdiğinde benden aldığın ilk buyruğu anımsayacak kadar güçlü mü?"

Erasmus bir an kaşlarını çattı ve sonra yüzü aydınlandı. "Sizden, her yıl kârın yansını hâzinemizden ayırıp fakirlere dağıtma buyruğu almıştım."

“O zamanlar beni aptal bir işadamı olarak mı gördün?” “Büyük uğursuzluklar olacağından korktum efendim.” Hafid başını eğdi ve kollarını yükleme platformlarına doğru açtı. “Şimdi endişenin yersiz olduğunu kabul ediyor musun?”

“Evet efendim.”

“O zaman planlarımı açıklayıncaya kadar bu kararıma güvenmen için sana cesaret vereyim. Ben artık yaşlı bir adamım, ihtiyaçlarım da basit. Sevgili Lişam bunca mutlu yıldan sonra aramızdan ayrıldığı için, bütün arzum servetimi bu kentin yoksullarına dağıtmaktır. Yalnızca ömrümün geriye kalan kısmını sıkıntısız geçirebilecek kadarını muhafaza edeceğim. Bunun dışında, senden sayımı düzenlerken, her bir dükkânımı, şu anda yöneten her kim ise, ona devretmem için gerekli belgeleri de hazırlamanı istiyorum. Ayrıca bu yöneticilere bunca yıllık sadakatlerinin ödülü olarak beş bin altın lira dağıtmanı istiyorum. Böylece raflarını istedikleri gibi doldursunlar.”

Erasmus konuşacak oldu, ama Hafid’in havaya kalkan eli onu susturdu. “Bu görev hoşuna gitmedi mi?”

Muhasebeci başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. “Hayır efendim. Yalnızca muhakemenizi anlayamadım. Sözleriniz âdeta günleri sayılı bir insanın sözleri.”

“Erasmus, kendin için değil, benim için endişe duyuyorsun, bu senin karakterin. Ticaret imparatorluğumuz dağıtıldıktan sonra kendi geleceğinin ne olacağıyla ilgili hiç düşüncen yok mu?”

“Bunca yıldır yoldaşlık ettik. Şimdi nasıl olur da ben yalnızca kendimi düşünebilirim?”

Hafid, eski dostunu kucaklayarak yanıtladı. “Sorun değil. Derhal elli bin altın lirayı kendi hesabına geçirmeni emrediyor ve uzun yıllar önce ettiğim bir yeminin gerçekleşmesine kadar da benimle kalmanı rica ediyorum. Bu yemin gerçekleştikten sonra bu sarayı ve mağazayı sana miras bırakacağım, çünkü artık o zaman Lişa’ya katılacağım.”

Yaşlı kâtip, duyduğu sözleri anlamamış gibi efendisine bakakaldı. “Elli bin altın lira, saray ve mağaza... Ben buna layık değilim.”

Hafid başını salladı. “Senin dostluğunu, her zaman en değerli hâzinem olarak gördüm. Şimdi sana bıraktığım miras, sonsuz sadakatin ile ölçülemez. Sen, yalnızca kendin için değil, aynı zamanda başkaları için de yaşama sanatını becerdin. Bu endişen her şeyden önce senin, insanlar arasında gerçek bir insan olarak tanınmanı sağladı. Şimdi planlarımı yerine getirmek üzere acele etmeni istiyorum. Sahip olduğum en değerli şey zaman ve bana ayrılan süre neredeyse dolmak üzere.”

Erasmus göz yaşlarını gizlemek için yüzünü çevirdi. Boğuk bir sesle sordu. “Peki, yerine getireceğiniz yemin ne olacak? Kardeş gibi olmamıza rağmen, sizi hiç böyle konuşurken görmemiştim.”

Hafid kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. “Bu sabahki buyruklarımı yerine getirdikten sonra seninle tekrar buluşacağız. O zaman, otuzu aşkın yıldır sevgili karımdan başka hiç kimseyle paylaşmadığım bir sırrımı açacağım sana.”

İKİNCİ BÖLÜM

Hafid'in ticaret dükkânlarını yönetenlere verilmek üzere mülkiyet devir belgelerini ve altınları taşıyan ve çok iyi korunan kervan, kısa süre sonra Şam'dan yola çıktı. Hayfa'daki Obed'den El Bedir'deki Reuel'e kadar on yöneticiden her biri, Hafid'in emekliliği seçmesi ve armağanları karşısında dilini yuttu. Sonunda Antipatris'deki son durak ile kervanın görevi tamamlandı.

Zamanın en güçlü ticaret imparatorluğu yok olmuştu. Yüreği hüzünle dolu olan Erasmus, efendisine mağazanın artık tamtakır olduğu ve dükkânların da artık Hafid'in azametli bayrağını taşımadıkları haberini iletti. Haberci, efendisinin kendisiyle derhal sütunlu avludaki havuzun yanında buluşmak istediği haberiyle geri döndü.

Hafid, dostunun yüzünü inceleyerek sordu, "Tamam mı?" "Tamam."

"Kederlenme dostum, beni takip et."

Hafid, Erasmus'u arka taraftaki mermer merdivenlere doğru götürürken, dev avluda yalnızca iki adamın sandaletlerinin sesi yankılanmaktaydı. Adımları, limon ağacından bir ayak üzerinde tek başına duran renkli cam vazonun yanından geçerken yavaşladı. Hafid, güneş ışığının camı beyazdan eflatuna dönüştürmesini izledi. İhtiyar yüzü aydınlandı.

Sonra iki eski dost, sarayın kubbesindeki odaya çıkan iç merdivenleri tırmanmaya başladılar. Erasmus, merdivenlerin başında bekleyen silahlı muhafızın yerinde olmadığını farketti. Sonunda merdiven sahanlığında ara verdiler; her ikisi de tırmanmaktan nefes nefese kalmıştı. İkinci bir sahanlığa doğru devam ettiler. Hafid, belinden bir anahtar çıkardı. Ağır meşe kapının kilidini açtı, içeriye doğru, gıcırdayıncaya kadar kapıya yüklendi. Erasmus, efendisi içeri girmesini işaret edinceye kadar bekledi, sonra otuz yılı aşkın bir süreden beri hiç kimsenin girmesine izin verilmeyen odanın içine doğru ürkek adımlarla yürüdü.

Tepedeki kulelerden gri ve kirli bir ışık sızıyordu. Erasmus, gözleri alacakaranlığa alışıncaya kadar Hafid'in kolunu tuttu. Hafid belli belirsiz bir gülümsemeyle Erasmus'un, yalnızca güneş ışığından oluşmuş bir sütunun görüntülediği sedir ağacından küçük bir sandıktan başka hiçbir şeyin bulunmadığı odada yavaşça dönmesini izlemekteydi.

"Düş kırıklığına mı uğradın Erasmus?"

" Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, efendim."

"Mobilyalardan dolayı düş kırıklığına uğramadın mı? Muhakkak ki, bu odanın muhteviyatı birçokları arasında sohbet konusu olmuştur. Buradaki gizi merak edip, bu kadar uzun bir zamandan beri hararetle muhafaza ettiğim şeyle ilgilenmedin mi hiç?"

Erasmus, başım salladı. "Doğrudur. Efendimizin bu kulede yıllar boyu sakladığı şeyle ilgili çok konuşulmuş, çok söylenti çıkmıştır."

"Evet dostum, bunların çoğunu ben de işittim. Burada, varil varil elmaslar, altın külçeler ya da vahşi hayvanlar veya az bulunan kuşlar bulunduğu söylenmiştir. Bir keresinde İranlı bir kilim tüccarı benim burada belki de bir harem bulundurduğumu ima etmişti. Lişa, bana ait bir cariyeler koleksiyonu düşüncesine çok gülmüştü. Ama gördüğün gibi, burada küçük bir sandıktan başka hiçbir şey yok. Haydi gel."

İki adam sandığın yanma çömeldi. Hafid sandığın etrafındaki deri kayışı dikkatle açtı. Tahtadan gelen sedir ağacı kokusunu içine çektikten sonra kapağını hafifçe itti. Kapak, sessizce açıldı. Erasmus öne eğilerek Hafid'in omuzlan üzerinden sandığın muhteviyatına baktı. Sonra Hafid'e dönerek hayretle başını salladı. Sandığın içerisinde, parşömen tomarlarından başka hiçbir şey yoktu... Deri parşömenler.

Hafid uzandı ve tomarlardan birini özenle eline aldı. Bir an göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Yüzünü kaplayan huzur yaşlılık çizgilerini yok etmişti. Sonra ayağa kalktı ve sandığı gösterdi.

"Eğer bu oda, kirişlerine kadar elmasla dolu olsaydı bile değeri, gözlerinle gördüğün bu basit tahta kutunun muhteviyatını aşamazdı. Nail olduğum bütün başarılar, mutluluk, aşk, iç huzuru ve servet doğrudan bu

birkaç parşömenin içeriği ile bağlıdır. Onlara ve bana onları emanet eden bilge kişiye olan borcum, hiçbir zaman ödenemez.”

Hafid’in ses tonundan ürken Erasmus bir adım geriledi ve sordu. “Sözünü ettiğiniz sır bu mu? Bu sandık, hâlâ yerine getirmek zorunda olduğunuz o yeminle mi ilgili?”

“Her iki soruna da cevabım, evet.”

Erasmus eliyle alnının terini sildi ve inanmayan gözlerle Hafid’e baktı. “Değeri elmastan da fazla olan bu parşömenlerde yazılı olan nedir?”

“Biri hariç, bu parşömenlerin her biri, okuyucusunun anlamını kavraması için özgün bir anlatımla yazılmış bir ilkeyi, bir yasayı ya da temel bir gerçeği içermektedir. Satıcılık sanatında ustalaşmak için, her bir parşömenin içeriği öğrenilmeli ve uygulanmalıdır. Her kim ki bu ilkeleri çok iyi öğrenir, o arzu ettiği kadar servet biriktirebilir.”

Erasmus, dehşet içinde parşömenlere bakakaldı. “Sizin kadar mı?”

“Eğer isterse, daha da fazlasını.”

“Bu parşömenlerin birisi dışında hepsinin satıcılık ilkelerini içerdiğini söylediniz. Sonuncu parşömende ne var?”

“Senin deyiminle sonuncu parşömen, okunması gereken ilk parşömendir, çünkü her biri numaralandırılmıştır ve belli bir sırayla okunmalıdır. Ye birinci parşömen, tarih boyunca bir avuç bilge kişiye nasip olmuş bir sır içermektedir. Gerçekte, birinci parşömen ötekilerde yazılanların, en etkili biçimde nasıl öğrenilebileceğini göstermektedir.”

“Herkesin üstesinden gelebileceği bir iş gibi gözüküyor.” “Eğer kişi bedelini zamanında öder ve her bir ilke kişiliğinin bir parçası, bir yaşam alışkanlığı haline gelinceye kadar dikkatini yoğunlaştırırsa, gerçekten de basit bir iştir bu.” Erasmus sandığa uzandı ve bir parşömen aldı. Başparmağı ile diğer parmakları arasında özenle tutarak Hafid’e doğru salladı. “ Bağışlayın efendim, peki bu ilkeleri siz niçin başkaları ile paylaşmadınız, özellikle sizin yanınızda yıllardır çalışanlarla? Bütün

öteki konularda öyle cömerttiniz ki, neden sizin için satış yapanlar bu bilgelikleri okuyup zengin olma fırsatına sahip olamadılar? Böylesi bir bilgiyle eninde sonunda daha iyi satıcılar haline gelmezler miydi? Bunca yıldır bu ilkeleri niçin kendinize sakladınız?”

“Başka seçeneğim yoktu. Uzun yıllar önce, bu parşömenler bana emanet edildiği zaman, onların içeriğini yalnızca bir kişiyle paylaşacağım üzerine yemin ettim. Bu garip talebin anlamını hâlâ anlamış değilim. Buna rağmen, bu parşömenlerin içeriğini, birgün benim gençliğimde duyduğumdan çok daha fazla yardıma ve yönlendirmeye gereksinim duyan birisi ortaya çıkıncaya kadar, yalnızca kendi yaşamımda uygulamak üzere emir aldım. Bana, parşömenleri devredeceğim kişiyi, hatta o kişi parşömenleri aradığını bilmese bile, özel bir işaret sayesinde tanıyacağım söylendi.”

“Sabırla bekledim ve beklerken, izin verildiği gibi, bu ilkeleri uyguladım. Bunların bilgisiyle, onları bana emanet eden kişi nasıl kendi zamanının en büyük satıcısı olarak alkışlanıyorsa, ben de birçoklarının dediği gibi, dünyadaki en büyük satıcı oldum. Artık Erasmus, yıllar boyunca izlediğin davranışlarımın sana neden acayip ve uygulanamaz göründüğünü belki de anlayabilirsin. Benim davranış ve kararlarımı bu parşömenler yönlendirmekteydi; o nedenle bu kadar altın para biriktirebilmemizin nedeni, benim bilgeliğim değildi. Ben yalnızca bir emir kuluydum.”

“Bu kadar zaman sonra bunları sizden devralacak kişinin meydana çıkacağına hâlâ inanıyor musunuz?”

“Evet.”

Hafid özenle parşömenleri yerine yerleştirdi ve sandığı kapattı. Dizlerinin üzerine çömelmişken alçak sesle sordu. “O güne kadar benimle kalacak mısın Erasmus?”

Kâtibin eli, hafif ışık huzmesinin ötesine uzandı, elleri birleşti. Önce başıyla onayladı, sonra efendisinin ağzından çıkmayan emri yerine getirerek odadan çıktı. Hafid, deri kayışı sandığın etrafına sardı, ayağa kalktı ve küçük bir kuleye doğru yürüdü. Kuleden dev kubbeyi sarmalayan iskelenin üzerine çıktı.

Doğudan esen rüzgâr, göllerin ve ötedeki çöllerin kokusunu yaşlı adamın yüzüne taşıyordu. Şam’ın damları üzerinde dururken gülümsedi. Düşünceleri, zamanın gerisine gitti...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kıştı ve Zeytin Dağları'nda acı bir ayaz hüküm sürüyordu. Tapınak'tan, Kidron Vadisinin dar geçidinden Kudüs'e doğru duman, buhur ve et yanığı kokusu geliyordu. Bu pis koku dağlardaki sakız ağaçlarının terebentin kokusuyla karışıyordu.

Açık bir bayırda Betpak köyünün biraz ötesinde Tedmürlü Patros'un haşmetli kervanı konaklamıştı.Vakit çok geçti ve büyük tüccarın gözde aygırı bile şamfıstığı ağacının alçaktaki yapraklarını kemirmeyi bırakmış ve defne ağacının etrafındaki yumuşak çimenlere uzanmıştı.

Sessiz çadır sıralarının ötesindeki dört zeytin ağacı kenevir halatlarla çevrilmiş, develerin biçimsiz siluetlerini içine alan dört köşe bir ağıl oluşturulmuştu. Halatlara bağlı hayvanlar vücut ısılarını birleştirmek üzere birbirlerine sokulmuşlardı. Yük katarlarının yanında gidip gelen iki nöbetçinin dışında kamptaki tek hareket, Patros'un büyük çadırının keçi kılı duvarına yansıyan uzun gölgeydi.

Patros içeride kızgınlıkla bir ileri, bir geri yürüyor, ara sıra kaşlarını çatmak ve hemen çadır girişinde ürkerek çömelmiş genç delikanlıya kafa sallamak için duralıyordu. Sonunda hasta vücudunu altından örülü kilimin üzerine bıraktı ve delikanlıya yakına gelmesi için işaret etti.

"Hafid, seni her zaman kendi evladım gibi bildim. Şu garip isteğinle beni şaşırttın, kafamı karıştırdın. İşinden memnun değil misin?"

Oğlanın gözleri kilime dikilmişti. "Hayır efendim."

"Belki de kervanlarımızın sürekli artması yüzünden bütün hayvanlarımıza bakmak zor bir görev haline gelmiştir."

"Hayır efendim."

“O zaman lütfen isteğini tekrarla. Bu alışılmadık talebinin arkasında yatan düşünceyi de sözlerine eklemeyi unutma.”

“Bütün arzum, sizin deveciniz olarak kalmak yerine, mallarınızın satıcısı olmaktır. Yük katarlarımızın yanında mallarınızın ağırlığı altında zorlukla sürüklenen hayvanlarla yola çıkıp, hem sizin hem de kendileri için altınlarla dönen Hadad, Simon, Kalep ve diğerleri gibi olmak istiyorum. Bu düşük hayat seviyemi yükseltmek istiyorum. Bir deve bakıcısı olarak bir hiçim, ama bir satıcı olarak servet ve başarı elde edebilirim.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Yoksulluktan büyük servet sahipliğine yükselmek için, hiçbir işin ya da mesleğin satıcılık kadar fazla olanak sağlayamayacağını söylediğinizi sık sık işitiyorum.”

Patros başıyla onayladı, ama delikanlıyı sorgulamayı sürdürmenin daha doğru olacağını düşündü. “ Hadad ve öteki satıcılar gibi olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Hafid dikkatle yaşlı adama baktı ve cevap verdi, “Birçok kez Kalep’in size satış yapamadığını bildirdiğine ve birçok kez de sizin ona, herkesin kısa bir zaman dilimi içerisinde, eğer kendisini satıcılık ilke ve yasalarını öğrenmeye adarsa, mağazanızdaki mallan satabileceğini hatırlattığınıza tanık oldum. Herkesin budala dediği Kalep’in bu ilkeleri öğrenebileceğine inanıyorsanız, o zaman ben de bu özel bilgiyi edinemez miyim?”

“Bu ilkeleri iyice öğrendiğin durumda, hayattaki amacın ne olacak?”

Hafid duraladı ve devam etti, “Ülke çapında sizin büyük bir satıcı olduğunuz söyleniyor. Dünya satıcılık hünerinizle kurduğunuz bu ticaret imparatorluğundan daha büyüğüne tanık olmamıştır. Benim amacım, sizden de büyük olmak, en büyük tüccar, en zengin adam ve dünyadaki en büyük satıcı olmaktır.”

Patros geriye yaslandı ve genç, esmer yüzü inceledi. Hayvan kokusu giysilerine sinmişti. Genç adam bu konuda hiç tevazu yanlısı değildi.

“Peki bu büyük servetle ve buna kesinlikle eşlik edecek korkunç güç ile ne yapacaksın?”

“Siz ne yapıyorsanız, onu. Ailem bu dünyanın en iyi nimetlerinden yararlanacaktır, gerisini ise yoksulluk içinde olanlarla paylaşacağım.”

Patros başını salladı. “Zenginlik, oğlum hiçbir zaman hayattaki amacın olmamalı. Sözlerin dokunaklı, ama yalnızca sözden ibaret. Gerçek zenginlik kesende değil, yüreğindedir.”

Hafid ısrar etti, “ Efendim, siz zengin değil misiniz?”

Yaşlı adam Hafid’in cesareti karşısında gülümsedi. “Hafid, maddi zenginlik bakımından benimle Herod’un sarayının dışındaki dilenci arasında yalnızca tek bir fark vardır. Dilenci yalnızca bir somaki yiyeceğini düşünür, ben ise yalnızca son yemeğimi düşünüyorum. Hayır, oğlum, serveti ve işi, yalnızca zengin olmak için arzu etme. Bunun yerine mutluluğu, sevmek ve sevilmeyi ve hepsinden önemlisi, kendinle barışıklığı ve huzuru amaçla.”

Hafid ısrar etmeyi sürdürdü. “Ancak bütün bunlar altın olmadan mümkün değil. Yoksul olan bir kişi kendisiyle barışık olabilir mi? Boş mide ile mutlu olunabilir mi? Ailesini besleyemeyen, giydiremeyen ve barındıramayan birisi, sevgisini nasıl gösterebilir? Bizzat siz, başkalarına keyif verdiği zaman servetin iyi bir şey olduğunu söylemediniz mi? O zaman benim servet sahibi olma tutkum niçin iyi bir amaç olmasın? Yoksulluk çöldeki keşişlerin bir ayrıcalığı, bir yaşam tarzı olabilir, çünkü onların kendilerinden başka bakacak, Allah’tan başka memnun edecek kimseleri yoktur. Ben yoksulluğu, yetenek ya da tutku yoksunluğunun göstergesi olarak görüyorum. Ben bu özelliklerden yoksun değilim.”

Patros kaşlarım çattı. “Bu ani tutku patlamasına neden olan şey nedir acaba? Bir aileye bakmaktan söz ediyorsun, ama anacığın ile babacığını veba alıp götürdükten sonra seni evlatlık alan benden başka bir kimsen yok ki.”

Hafid’in güneş yanığı teni yanaklarındaki ani kızarmayı gizleyemedi. “Buraya gelmeden önce El Halil’de kamp kurduğumuzda Kalneh’in

kızını gördüm. O, o...”

“Şimdi oldu. Deveci çocuğumu dünya ile savaşa tutuşmaya hazır güçlü bir askere dönüştüren şey, yüce fikirler değil, aşkmış. Kalneh çok zengin bir adamdır. Onun kızı ve bir deveci çocuk? Asla! Ama onun kızı ve zengin, genç ve yakışıklı bir tüccar...Tabii, o zaman durum başka. Peki benim genç neferim, senin satıcı mesleğine başlamana yardım edeceğim.”

Delikanlı dizüstü çöktü ve Patros’un kaftanına sarıldı. “Efendim, efendim benim. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Patros kendini Hafid’in pençesinden kurtardı ve geriledi. “Teşekkürlerini şimdilik kendine saklamanı öneririm. Sana yapacağım yardım, kendi kendine yerinden oynatmak zorunda olduğun dağların yanında bir kum taneciği gibi kalır, ne yapacaksan, kendin yapacaksın.”

Hafid’in sevinci kursağında kaldı. “Beni büyük bir satıcı yapacak ilke ve yasaları bana öğretmeyecek misiniz?”

“Hayır. Seni çocukluğunda hiç şımartmadım. Evlatlığımı deve çobanlığına mahkûm ettiğim için sık sık eleştiriliyorum. Ama inanıyorum ki, eğer içinde gerçekten bir ateş yanıyorsa, bu er geç dışa vuracaktır... Ve bu dışarı vurduğunda sen meşakkatli yıllarını geride bırakmış bir adamdan daha fazlası olacaksın. Bu geceki talebin beni mutlu etti, çünkü gözlerinde tutku yanıyor ve yüzün yakıcı bir arzuyla aydınlanıyor. Bu, iyi bir şey. Kararım doğrulanıyor, ancak sözlerinin ardında havadan daha fazla şeyler bulunduğunu yine de kanıtlamalısın.”

Hafid sustu, yaşlı adam ise devam ediyordu. “İlk önce bana, daha da önemlisi kendine, bir satıcı yaşamına dayanabileceğini kanıtlamalısın. Zira seçtiğin yazgı hiç de basit bir şey değil. Gerçekten birçok kez, başarıldığı taktirde ödüllerin büyük olduğunu söylediğimi duymuşsundur, ancak başarı kazanan o kadar az olduğu için ödüller büyük olur. Birçok kişi büyük servet kazanmak için gerekli olan bütün araçlara sahip olduklarının farkına varmadan umutsuzluğa yenilir ve başarısızlığa uğrar. Başkaları önlerine çıkan her engel karşısında korkar, kuşku duyar ve onu düşman olarak görür, oysa bu engeller gerçekte dost ve yardımcılardır. Satıcılıkta engeller başarı için gereklidir, çünkü bütün

mesleklerde olduğu gibi, zafer ancak birçok mücadeleden ve sayısız yenilgiden sonra gelir. Demek ki, her mücadele, her yenilgi senin becerilerini ve gücünü, cesaretini ve dayanıklılığını artırır. Yani her bir engel, seni daha iyi olmaya zorlayan yoldaşındır... Yoksa vazgeç. Her gerileme, ileriye yönelmek için bir olanaktır; onlara arkanı dönersen, onlardan kaçınırsan, geleceğini fırlatıp atmışsın demektir.”

Delikanlı başını salladı, konuşacak gibi oldu, ama yaşlı adam elini havaya kaldırarak devam etti. “Dahası, dünyadaki en yalnız mesleğe giriyorsun. Hakir görülen vergi memurları bile güneş battığında evlerine giderler. Roma lejyonerlerinin ev tabirini kullandıkları kışlaları vardır. Ama sen bütün dostlarından ve sevdiklerinden uzakta çok şafağa tanık olacaksın. Karanlıkta yabancı bir evin önünden geçerken içeriden sızan ışığın altında bir ailenin akşam yemeğini bölüştüğüne tanık olmak kadar insanı tez elden yalnızlık acısına gark eden başka bir şey yoktur.

“İşte bu yalnızlık dönemlerinde günaha çağrılarla karşılaşırsın,” diye sürdürdü Patros. “Bu tahriklere karşı alacağın tutum, meslek hayatını büyük ölçüde etkiler. Yalnızca hayvanınla birlikte yolda olmak garip ve ürkütücü bir duygudur. Çoğu kez bakış açımızı ve değerlerimizi geçici olarak unuturuz. Korunmayı ve kendisine sevgi gösterilmesini özleyen çocuklara dönüşürüz. Bakış açımızın ve değerlerimizin yerine geçirdiğimiz şeyler, satıcılık sanatında büyük bir gizli güce sahip olduğu var sayılan binlerce kişi de dahil olmak üzere, birçoklarının meslek hayatına son vermiştir. Dahası, malını satamadığında seninle şakalaşacak ya da seni teselli edecek hiç kimse olmayacaktır. Para keseni senden almak isteyenlerden başka.” “Dikkatli olacağım ve bu uyarılarınızı unutmayacağım.” “O zaman başlayalım. Şimdilik başka tavsiyeler almayacaksın. Karşımda yeşil ham incir gibi duruyorsun. Bir incir olgunlaşmadıkça, ona incir denilemez, bilgi ve deneyimle donanmadıkça, sana da satıcı denilemez.”

“Peki nasıl başlayacağım?”

“Sabahleyin yük katarlarının yanma, Silviyo’ya git. O sana en güzel dikişsiz kaftanlarımızdan birisini zimmetleyecek. Bu kaftan keçi kılından örülmüş olup en şiddetli yağmurlara dayanır, kırmızı rengi boya kökü ile verilmiştir, öyle ki hiçbir zaman solmaz. Kaftanın iç kısmında, kenarda, küçük bir yıldız dikilidir. Bu, dünyanın en iyi kaftanlarını yapan

Tola'nın lonca markasıdır. Yıldızın hemen yanında benim markam vardır, kare içindeki daire. Bu markaların ikisi de ülke çapında tanınmakta ve saygı görmektedir. Bu kaftanlardan binlerce sattık. Yahudilerle o kadar çok pazarlık ettim ki, onların böyle bir kaftana verdikleri ismi bile öğrendim: *Abeyah.*

"Kaftanı al ve bir katırla şafak vaktinde Beytüllahim'e, buraya gelmeden önce kervanımızın içinden geçtiği köye yollan. Satıcılarımızdan hiç biri oraya uğramaz. İnsanlar çok yoksul oldukları için oraya gitmenin zaman kaybı olduğunu söylerler, oysa ben yıllar önce orada çobanlara yüzlerce kaftan satmıştım. Kaftanı satıncaya kadar da Beytüllahim'de kal."

Hafid, duyduğu sevinci gizlemek için boşuna çabalayarak başını salladı. "Efendim, kaftanı kaç paraya satayım?"

"Hesap defterime senin adına bir gümüş dinar yazacağım.

Döndüğün zaman, bana bir gümüş dinar vereceksin. Artanı ise senin hakkın olacaktır, yani esasında kaftanın fiyatını kendin belirleyeceksin. Kentin güney girişinde bulunan pazar yerine gidebilirsin ya da kentteki bütün evleri dolaşabilirsin. Eminim ki, orada binden fazla ev var. Elbette böyle bir yerde bir kaftan satılabileceği tasavvur edilebilir. Mutabık mıyız?"

Aklı bu kez ertesi sabahta olan Hafid yine başıyla onayladı.

Patros elini şefkatle delikanlının omuzuna koydu. "Geri dönünceye kadar senin işini başkasına vermeyeceğim. Eğer mizacının bu mesleğe uygun olmadığını keşfedersen, seni anlayacağım, sen de itibar kaybettiğini düşünmemelisin. Hiçbir zaman deneyip başarısız kalmaktan utanma, çünkü hiçbir zaman başarısızlık tatmamış kişi, hiçbir zaman bir şey denememiş kişidir. Dönüşünde seni edindiğin tecrübeyle ilgili olarak uzun uzun sorgulayacağım. İleriye yönelik düşlerini gerçekleştirmen için ne yapacağıma ondan sonra karar vereceğim."

Hafid eğildi ve gitmek üzere döndü, ancak yaşlı adam sözlerini bitirmemişti. "Oğlum, bu yeni hayata başlarken hatırlaman gereken bir kural var. Onu her zaman aklında tut. Tutkuya sahip herkesin olduğu gibi

senin de mutlaka karşına çıkacak olan, aşılması sanki mümkün değilmiş gibi görünen engelleri ancak o zaman aşabilirsin.”

Hafid bekledi. “Evet efendim.”

“Kazanma kararlılığın yeteri kadar güçlü olursa, başarısızlık hiçbir zaman yakana yapışamaz.”

Patros delikanlının yanma geldi. “Bu sözlerin gerçek anlamını kavradın mı?”

“Evet efendim.”

“O zaman önümde tekrar et!”

“Kazanma kararlılığım yeteri kadar güçlü olursa, başarısızlık hiçbir zaman yakama yapışamaz.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hafid, yarısı yenmiş ekmek somununu bir kenara iterek talihsiz durumunu düşündü. Ertesi gün Beytüllahim'deki dördüncü günü olacaktı. Kervandan buraya kadar o kadar güvenle taşıdığı kaftan hâlâ hanın arkasındaki mağarada kazığa bağladığı hayvanının sırtındaki denkte bulunuyordu.

Kaşlarını çatıp önünde duran yemeğine bakarken, hanın yemek salonundaki gürültüleri duymuyordu. Beynini, ilk çağlardan beri her satıcıya nüfuz etmiş olan kuşkular sarmıştı:

"İnsanlar neden beni dinlemek istemiyor? Dikkatlerini nasıl çekebilirim? Üç kelime etmeden niçin kapılarım yüzüme kapatıyorlar? Niçin sözlerime ilgi göstermeden yürüyüp gidiyorlar? Bu kentteki herkes mi yoksul? Kaftanı beğendiklerini, ama alacak durumda olmadıklarını söylediklerinde ben ne demeliyim? Niçin birçoğu bana daha sonra gelmemi söylüyor? Ben satamazken, başkaları nasıl satıyor? Kapalı bir kapıya yaklaşırken beni saran bu korku nedir, bu korkuyu nasıl yenebilirim? Fiyatım öteki satıcılarınkiyle aynı seviyede değil mi?"

Başarısızlığı karşısında başını bezginlikle salladı. Belki de bu ona göre bir yaşam değildi. Belki de bir deve çobanı ola

rak kalmalı, günde birkaç bakır paraya razı olmalıydı. Bir satıcı olarak kervana az bir kârla dönmek bile onun için gerçekten bir şans olacaktı. Patros ona ne demişti? Genç nefer? Bir an develerine dönmek istedi.

Ama düşünceleri Lişa'ya, onun sert babasına, Kalneh'e yöneldiği zaman kuşkuları zihnini terk etti. Mali imkânlarım tüketmemek için bu gece dağlarda uyuyacak ve kaftanı yarın satacaktı. Dahası, öyle bir belagat ile konuşacaktı ki, kaftan çok iyi para getirecekti. Erkenden, şafaktan hemen sonra başlayacak, şehir çeşmesinin yanma yerleşecekti. Yaklaşan herkese seslenecek ve kısa bir süre sonra Zeytin Dağlarına gümüşlerle dönecekti.

Yarım kalan ekmeğine uzandı ve efendisini düşünürken yemeğe başladı. Patros, ümitsizliğe düşmediği ve başarısızlıkla geri dönmediği için onunla gurur duyacaktı. Gerçekte dört gün bir tek kaftan satmak için çok uzun bir süreydi, ama eğer işi dört gün içinde bitirebilirse, biliyordu ki, Patros'dan işi üç günde, iki günde bitirebilmeyi öğrenebilirdi. Zamanla o denli mahirleşecekti ki, saatte bir kaftan satabilecekti. İşte o zaman gerçekten itibarlı bir satıcı sayılacaktı.

Gürültülü handan çıktı ve mağaraya, hayvanına doğru yürüdü. Ayaz, otların üzerinde ince bir buz tabakası oluşturmuştu. Otlar sandaletlerinin ağırlığı altında çatırdamaktaydı. Hafid bu gece dağlara çıkmamaya karar verdi. Onun yerine mağarada, hayvanının yanında dinlenecekti.

Ötekilerin niçin her zaman bu talihsiz köye uğramadan geçtiklerini anlamış olmasına rağmen, biliyordu ki, yarın, daha iyi bir gün olacaktı. Burada hiçbir şeyin satılamayacağını söylediklerini duymuştu. Kaftanın her reddedilişinde, bu sözler aklına geliyordu. Oysa Patros yıllar önce burada yüzlerce kaftan satmıştı. Belki de o zamanlar başkaydı ve her şey bir yana, Patros büyük bir satıcıydı.

Mağaradan sızan titrek ışık yüreğine hırsız korkusu saldı, adımlarını hızlandırdı. Mücrimin hakkından gelip eşyalarını geri almak üzere aralıktan içeri daldı. O da ne, gördüğü manzara karşısında gerginliği bir anda uçup gidiverdi.

Mağara duvarındaki yarığa sıkıştırılmış küçük bir kandil, birbirlerine sokularak çömelmiş sakallı bir adam ile genç bir kadını hayal meyal aydınlatıyordu. Ayaklarının ucunda, genellikle sığır yemliği olarak kullanılan oyulmuş taşın içinde bir bebek uyuyordu. Hafid bu konularda çok az şey biliyordu, ama buruşuk ve koyu kırmızı cildine bakarak, bebeğin yeni doğmuş olduğunu anladı. Uyuyan bebeği soğuktan korumak için kadının da, erkeğin de giysileri, minik başının dışında kalan her yerini örtmüştü.

Erkek Hafid'e doğru eğildi, kadın çocuğa yaklaştı. Hiç kimse konuşmuyordu. Sonra kadın titredi. Hafid, onun üzerindeki incecik giysinin mağaranın nemine karşı çaresiz kaldığını gördü. Hafid, yeniden bebeğe döndü. Baktı, küçük ağzın âdeta gülümser gibi açılıp kapanması karşısında büyülenmişti. Garip bir duyguya kapıldı. Bilinmeyen

bir nedenle Lişa'yı düşündü. Kadın yeniden soğuktan titredi. Bu ani hareket Hafid'i hayal âleminden geri getirmişti.

Sıkıntılı bir tereddüt geçiren geleceğin satıcısı hayvanına yöneldi. Dikkatle düğümleri çözdü, dengini açtı ve kaftanı çıkardı. Katlarını açtı ve eliyle kumaşı okşadı. Kırmızı kaftan kandil ışığında korlaşmıştı. Alt kısmında Patros'un ve Tola'nın markalarını görebiliyordu. Kare içinde daire ve yıldız. Son üç gün içinde bu kaftanı yorgun kollarında kim bilir kaç kere tutmuştu? Bütün örgü ve ipliklerini sanki ezberlemişti. Bu, gerçekten de müthiş bir kaftandı. Özenle bakılsa, ömür boyu kullanılabilirdi.

Hafid gözlerini kapadı, içini çekti. Sonra yavaşça küçük aileye doğru yürüdü, bebeğin yanındaki samanlara çöktü, önce babanın sonra da ananın yemliğin üzerindeki lime lime giysilerini özenle kaldırdı. Giysileri sahiplerine verdi. Her ikisi de Hafid'in cesareti karşısında tepkisiz kalmışlardı. Sonra Hafid değerli kaftanını açtı ve özenle uyuyan çocuğa sardı.

Hayvanını mağaranın dışına sürerken, Hafid'in yanaklarında hâlâ genç annenin öpücüğünün ıslaklığı duruyordu. Tam tepesinde, ömrü boyunca görmediği kadar parlak bir yıldız ışıldıyordu. Gözleri yaşlarla dolana kadar yıldıza baktı. Sonra hayvanım Kudüs'e, oradan da dağlardaki kervanın bulunduğu yere çıkan anayola doğru sürdü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hafid, başını öne eğmiş, yolunu aydınlatan yıldıza artık aldırmadan, yavaş yavaş gidiyordu. Bu kadar aptalca bir davranışta nasıl bulunmuştu? Mağaradaki o insanları tanımıyordu. Kaftanı neden onlara satmaya yeltenmemişti? Patros'a ne diyecekti? Ya ötekiler? Zimmetine verilen kaftanı hediye ettiğini duyduklarında gülmekten kırılacaklardı. Üstelik de bir mağaradaki tanımadığı bir bebeğe. Patros'u kandıracak bir yalan bulmaya çalıştı. Belki de kaftanın kendisi lokantadayken hayvanının üzerinden çalındığını söylemeliydi. Patros bu masala inanır mıydı? Ne de olsa ülkede çok haydut vardı. Patros ona inansa bile, dikkatsizliği nedeniyle onu azarlamayacak mıydı?

Kısa süre sonra Getsemani Bahçesi yoluna ulaştı. Hayvandan indi, kervana varıncaya kadar canından bezmiş bir halde katırın önünden yürüdü. Tepedeki ışık etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Çadırının dışında gökyüzünü seyreden Patros'u gördüğünde, yüreğine dehşet salan karşılaşmanın çabucak gerçekleşeceğini anladı. Hafid hareketsiz kalakaldı, ama yaşlı adam onu hemen fark etti.

Delikanlının yanma yaklaşıp, “Beytüllahim'den mi geliyorsun?” diye soran Patros'un sesinde bir huşu vardı.

“Evet efendim.”

“Bir yıldızın seni izlemesinden korkmadın mı?”

“Fark etmedim efendim.”

“Fark etmedin mi? Beytüllahim'in üzerine yaklaşık iki saat önce doğan bu yıldızı gördüğümden beri yerimden kımıldayamadım. Bu kadar renklisini ve parlağını daha önce hiç görmemiştim. Sonra onu izlerken, gökyüzünde hareket ettiğini ve kervanımıza doğru yaklaştığını fark ettim. Şimdi tam üzerimizdeyken sen karşıma çıkıyorsun. Allah için, artık hareket etmiyor.”

Patros Hafid’e yaklaştı, delikanlının yüzünü yakından inceledi ve sordu, “Beytüllahim’deyken olağanüstü bir olaya tanık oldun mu?”

“Hayır efendim.”

Yaşlı adam derin derin düşünüyormuş gibi kaşlarım çattı. “Bunun gibi bir geceye ve böyle bir olaya daha önce hiç tanık olmadım.”

Hafid çekinerek, “Ben de bu geceyi hiç unutmayacağım efendim”, dedi.

“Ohh, o zaman bu gece gerçekten bir şeyler olmuş. Sahi, niçin bu kadar geç bir vakitte geri döndün?”

Yaşlı adam dönüp katırındaki dengi dürtüklerken, Hafid susuyordu. “Bu boş! Sonunda başardın. Çadırıma gel ve bana başından geçenleri anlat. Tanrılar geceyi gündüze çevirdikleri için uykum kaçtı. Belki de anlatacakların, bir deveci çocuğun niçin bir yıldız tarafından izlendiği hakkında bir ipucu verir.”

Patros bez karyolasına yaslandı, gözleri kapalı Hafid’i, onun Beytüllahim’de maruz kaldığı bitmek tükenmek bilmeyen red cevaplarım, azarları ve hakaretleri dinliyordu. Hafid çömlek tüccarının yakasından tuttuğu gibi kendisini nasıl dışarı attığını anlatırken başım sallıyor, Romalı askerin indirim yapmayı reddeden Hafid’in suratına kaftanı nasıl fırlattığını duyduğunda, gülümsüyordu.

Sonunda Hafid, kısık ve boğuk bir sesle, o akşam handa kendisini kuşatan kuşkuları anlattı. Patros sözünü kesti. “Hafid, kendine acıdığın o anda kafandan geçen bütün kuşkuları, hatırlayabildiğin ölçüde aktarmanı istiyorum.”

Hafid, anımsayabildiği kadarıyla hepsini tekrarladı. Yaşlı adam sordu. “Peki, kafandaki bütün bu kuşkulan dağıtıp ertesi gün kaftanı yeniden satmaya çalışma cesaretini veren şey nedir?”

Hafid, bir an durdu ve “Yalnızca Kalneh’in kızını düşündüm” dedi. “O iğrenç handa bile, eğer başarısız olursam, bir daha onun yüzüne

bakamayacağımı düşündüm”. Hafid’in sesi titredi. “Yine de başaramadım.”

“Başaramadın mı? Anlayamıyorum. Kaftanı geri getirmedin ki.”

Patros’u duymak için öne eğiltecek kadar alçak bir sesle, Hafid mağaradaki olayı, bebeği ve kaftanı anlattı. Delikanlı konuşurken Patros’un gözü çadır kanadının arasından kampı aydınlatmakta olan ışığa kayıyordu. Şaşkın yüzünü bir gülümseme kapladı. Delikanlının sözlerini bitirdiğini, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığını fark etmemişti.

Kısa bir süre sonra hıçkırıklar kesildi. Büyük çadır sessizliğe gömüldü. Hafid, efendisinin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Başaramamış ve deve çobanlığından başka bir işe yaramadığım kanıtlamıştı. Ayağa kalkıp çadırdan kaçma isteğini zorlukla yendi. Birden yaşlı adamın elini omuzunda hissetti ve Patros’un gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı.

“Oğlum, bu yolculuk senin için kârlı geçmemiş görünüyor.”

“Hayır efendim.”

“Ama benim için kârlı. Seni izleyen yıldız, kabul etmekte zorlandığım körlüğümü iyileştirdi. Ne demek istediğimi sana

Tedmür’e döndüğümüzde anlatacağım, şimdi senden bir şey istiyorum.”

“Buyurun efendim.”

“Yarın güneş batana kadar satıcılarımız kervana dönecek. Hayvanların senin bakımına gereksinimi var. Şimdilik deve çobanlığı işine geri dönmeyi kabul ediyor musun?”

Kolu kanadı kırılmış Hafid ayağa kalktı ve velinimetine doğru eğildi. “Benden ne isterseniz, onu yaparım... Sizi düş kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Git o zaman ve adamlarımızın geri dönüşü için hazırlıklarım yap. Tedmür’e vardığımızda tekrar görüşeceğiz.”

Hafid çadırdan çıkmak üzereyken parlak bir ışık bir an gözlerini kamaştırdı. Gözlerini oğuşturken Patros'un içeriden gelen sesini duydu.

Delikanlı geri dönüp tekrar içeri girdi. Yaşlı adamın konuşmasını bekledi. Patros işaret parmağım ona doğru sallayarak, "Huzur içinde uyu, başardın" dedi.

Parlak yıldız bütün gece boyunca ışık saçmayı sürdürdü.

ALTINCI BÖLÜM

Kervan Tedmür'deki karargâhına döndükten iki hafta sonraydı. Hafid saman yatağında Patros'un yanma gitmek üzere uyandırıldı.

Efendisinin yatak odasına seyirtti ve içinde yatanı küçücük gösteren dev yatağın önünde tereddütle bekledi. Patros gözlerini açtı ve doğrulup oturmak için yorganını iteledi. Yüzü zayıflamış, ellerindeki kan damarları dışarı fırlamıştı. Hafid daha on iki gün önce konuştuğu kişinin aynı adam olduğuna inanamadı.

Patros yatağın ayak ucuna doğru kaydı. Delikanlı dikkatle kenara ilişti ve yaşlı adamın konuşmasını bekledi. Sesinin perdesi ve tınısı bile son görüşmelerindekinden farklıydı.

"Oğlum, tutkularını gözden geçirmen için çok günün oldu. Hâlâ büyük bir satıcı olmayı istiyor musun?"

"Evet efendim."

İhtiyar başını salladı. "O zaman ol. Seninle birlikte daha uzun bir zaman geçirmeyi planlıyordum, ama gördüğün gibi, hakkımdaki planlar farklı. Kendimi iyi bir satıcı olarak kabul ettiğim halde, ölümü başka kapıya satamıyorum. Mutfak kapımızda bekleyen aç köpekler gibi günlerdir kapımda bekliyor. Ve tıpkı o köpekler gibi, kapının ara sıra gözetimsiz kaldığım biliyor..."

Patros'un konuşması öksürüklerle kesildi. Hafid, yaşlı adamın soluk almasını bekledi. Sonunda öksürük nöbeti geçti, Patros hafifçe gülümsedi. "Birlikte geçireceğimiz zaman çok az, onun için hemen başlayalım. Önce yatağın altındaki sedir ağacından yapılma küçük kutuyu ver."

Hafid eğildi ve deri şeritlerle sarılı küçük kutuyu çıkardı, bağdaş kurmuş olan Patros'un kucağına koydu. Yaşlı adam genzini temizledi.

“Uzun yıllar önce, deve çobanından da aşağı bir mevkide iken, iki haydutun saldırısına uğrayan Doğu’lu bir gezginin hayatını kurtarmıştım. Hayatını kurtardığımı, beni ödüllendireceğini söylüyordu, oysa ben ödül falan istememiştim. Ne ailem, ne de malım mülküm olduğu için kendisiyle birlikte evine ve akrabalarının yanma gitmemi istedi. Onlardan birisi olmuştum.

“Yeni yaşantıma alıştıktan sonra bir gün bana bu sandığı gösterdi. İçinde, her biri numaralanmış on tane parşömen vardı. Birincisinde, öğrenmenin sırrı yazılıydı. Ötekilerde ise satıcılık sanatında büyük başarı kazanmak için gerekli bütün bilgiler ve ilkeler bulunmaktaydı. Bir yıl boyunca her gün parşömenlerde yazılı bilgelikleri öğrenmeye çalıştım. Birinci parşömende yazılı olan öğrenmenin sırrı ile birlikte her parşömendeki sözleri ezberledim, ta ki bunlar düşüncemin ve hayatımın bir parçası oluncaya kadar. Bu vecizeler benim için alışkanlık haline geldi.

“Sonunda içindeki on parşömenle birlikte bu sandık, mühürlü bir mektup ve içinde elli altın bulunan bir keseyle birlikte bana armağan edildi. Mühürlü mektup, evlatlık olarak gittiğim ev gözüme görünmez oluncaya kadar açılmayacaktı. Aileye veda ettim ve mektubu açmak için Tedmür ticaret yoluna ulaşıncaya kadar sabrettim. Mektup bana elli altını almamı, parşömenlerden öğrendiklerimi uygulamamı ve yeni bir hayata başlamamı emrediyordu. Mektup ayrıca kazanabildiğim bütün servetin yarısını daha yoksul olanlarla paylaşmamı buyuruyordu. Ancak deri parşömenler, onları benden sonra kimin alacağı özel bir işaretle açığa çıkıncaya kadar, hiç kimseye verilmeyecek, içindekiler de hiç kimse ile paylaşılmayacak^”

Hafid başını salladı. “Anlayamadım efendim.”

“Anlatacağım. Bu işaretle ortaya çıkacak kişiyi gözlerken, bir yandan da büyük bir servet yapmak için parşömenlerde yazılanları yıllarca uyguladım. Sen Beytüllahim’den dönünceye kadar ölümümden önce böyle bir kişinin ortaya çıkmayacağına inanıyordum. Parşömenleri almak üzere seçilen kişinin sen olduğunu, ilk önce Beytüllahim’den beri seni izleyen parlak yıldızın altında belirdiğin zaman sezdim. Bu olayın anlamını yüreğimle anlamaya çalışıyor, ama tanrıların eylemine meydan okumamak için geri duruyordum. Sonra bana, senin için büyük bir değer

taşıyan kaftanı nasıl verdiğini anlattığında, kalbimden gelen bir ses uzun arayışımın nihayete erdiğini söyledi. Artık yolun sonuna geldim, uzun arayış bitti ve bu dünyadan huzur içinde ayrılabilirim.”

Yaşlı adamın sesi zayıfladı, bir deri bir kemik kalmış ellerini sıktı ve Hafid’e doğru eğildi. “Dinle oğlum, çünkü bu sözleri tekrarlayacak takatim kalmadı.”

Efendisine yaklaşan Hafid’in gözleri yaşarmıştı. Elleri birbirine değdi. Büyük satıcı zorlukla nefes alıyordu. “Şimdi ben bu sandığı değerli muhteviyatıyla birlikte sana devrediyorum, ama önce kabul etmen gereken bazı koşullar var. Sandıkta, içinde yüz altın bulunan bir para kesesi var. Bununla yaşayabilir ve iş dünyasına adım atmak üzere az miktarda kilim satın alabilirsin. Sana yüklü bir miras bırakabilirdim, ama bu sana büyük bir kötülük yapmak olurdu. Kendi gayretinle dünyanın en zengin, en büyük satıcısı olman çok daha iyi. Gördün mü, amacını unutmamışım.”

“Derhal bu kenti terk et ve Şam’a git. Orada parşömenlerin öğrettiklerini uygulamak için sınırsız olanak bulacaksın. Kalacak yer bulduktan sonra yalnızca Bir numaralı parşömeni açacaksın. Tekrar tekrar okuyacaksın, ta ki sözünü ettiği ve bütün öteki parşömenlerdeki başarılı satış ilkelerini öğrenmede kullanacağın gizemli yöntemi tümüyle kavrayıncaya kadar. Her parşömeni iyice öğrendikten sonra satın aldığın kilimleri satmaya başlayabilirsin. Ve öğrendiğini, kazandığın deneyle birleştirirsen, her gün satışların biraz daha artacaktır. Birinci şartım, Bir numaralı parşömendeki talimatları izleyeceğine yemin etmendir. Kabul mü?”

“Evet efendim.”

“İyi, iyi... Ve parşömenlerdeki ilkeleri uygulamaya başladığın zaman, düşlerinde bile göremeyeceğin kadar zengin olmaya başlayacaksın. İkinci şartım, kazancının yansını senden daha yoksul olanlar arasında dağıtmandır. Bu şarttan hiçbir şekilde ayrılmayacaksın. Kabul ediyor musun?”

“Evet efendim.”

“Ve şimdi hepsinden önemli şart geliyor. Parşömenleri ve muhteviyatını herhangi biriyle paylaşmak yasaktır. Bir gün, tıpkı yıldızın ve senin bencillikten uzak davranışının aradığım işaret olması gibi, sana özel bir işaret iletecek bir kişi ortaya çıkacaktır. Bu gerçekleştiğinde sen bu işareti, onu sana ileten kişi kendisinin o seçilmiş kişi olduğundan habersiz bile olsa, anlayacaksın. Eğer kalbin de sana hak veriyorsa, sandığı içindekilerle birlikte o er ya da hatun kişiye devredeceksin. Ve bunu yaptığında alıcıya, bana yapıldığı ve benim sana yaptığım gibi, şart koşman gerekmiyor. Uzun zaman önce aldığım mektup, parşömenleri alacak üçüncü kişinin mesajı, arzu ettiği taktirde, dünya âlem ile paylaşabileceği talimatını veriyordu. Bu üçüncü koşulu da yerine getirmeye yemin ediyor musun?” “Ediyorum.”

Patros üzerinden büyük bir yük kalkmışcasına rahatladı. Hafifçe gülümsedi ve Hafid’in yüzünü kemikli ellerinin arasına aldı. “Sandığı al ve git. Seni bir daha göremeyeceğim. Selametle ve başarı dileklerimle git. Geleceğin sana sağlayacağı tüm mutlulukları Lişa ile paylaşmanı dilerim.”

Sandığı alıp yatak odasının açık kapısından dışarı taşırken Hafid’in yanaklarından göz yaşları süzülüyordu. Dışarıda duraladı, sandığı yere koydu ve efendisine döndü: “Kazanma kararlılığım yeteri kadar güçlü olursa, başarısızlık hiçbir zaman yakama yapışamaz.”

Yaşlı adam belli belirsiz gülümsedi ve başıyla onayladı. Güle güle demek için elini havaya kaldırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hafid ile hayvanı, duvarlarla çevrili Şam şehrine Doğu Kapısından girdiler. Hafid yol boyunca katırım korku ve dehşet içinde sürdü. Yüzlerce pazarcının gürültüsü ve haykırışları korkusunu bastırmaya yetmiyordu. Patros'unki kadar kocaman bir kervanla büyük bir kente gelmek başka bir şeydi; korunmasız ve yalnız olmak başka bir şey. Her biri mallarım gösterip diğerinden daha fazla bağıran sokak satıcıları etrafını sardı. Bakırcıların, gümüşçülerin, demircilerin, dokumacıların, marangozların loncalarını gösteren hücreye benzer dükkânları ve pazar yerlerini geçti. Katırının her adımı onu, ellerini açmış, kendini açındıran sözler haykıran bir başka satıcıyla karşı karşıya getiriyordu,

Tam önünde, kentin Batı duvarının ötesinde Hermon Dağı yükseliyordu. Mevsimlerden yaz olmasına karşın tepesi bembeyazdı ve sanki pazar yerine yukarıdan hoşgörü ve tahammülle bakmaktaydı. Sonunda Hafid ünlü caddeden ayrıldı ve kalacak yer aradı. Moşa adlı bir handa kolayca yer buldu. Odası temizdi ve bir aylık kirasını peşin ödediği için han sahibi Antonin'in derhal gözüne girmişti. Katırım hanın arkasına bağladı, Barada'nın sularında yıkandı ve odasına geri döndü.

Parşömenleri bağlayan deri şeritleri açmak için sedir ağacından küçük sandığını bez karyolasının ayakucuna koydu. Kapak kolayca açıldı. Gözlerini deri parşömenlere dikti. Sonunda bir tanesine uzandı ve deriye dokundu. Parmakları arasındaki parşömenler sanki canlı gibiydiler. Hızla elini geri çekti. Ayağa kalktı ve yaklaşık beş yüz metre ötedeki pazar yerinden gelen seslerin içeri girdiği kafesli pencereye doğru yürüdü. Boğuk seslerin geldiği yöne doğru baktığında, korku ve kuşku yeniden geri dönmüştü. Güveninin azaldığını hissetti. Gözlerini kapadı, başını duvara dayadı, avazı çıktığı kadar bağırdı, "Sokaktaki satıcıların dükkânlarının önünden geçme cesaretine bile sahip olmadığım halde, benim gibi basit bir deve bakıcısının bir gün dünyadaki en büyük satıcı olarak alkışlanacağını düşlemek ne büyük bir aptallık. Bugün gözlerim, hepsinin mesleki donanımları benden çok daha iyi olan yüzlerce satıcıyı izledi. Hepsinde cesaret, şevk ve sabır vardı. Hepsi de

pazarın vahşi ormanında ayakta kalmak için donanmış görünüyorlardı. Onlarla rekabet edebileceğimi ve onları geçeceğimi düşünmek ne kadar aptalca ve küstahça. Patros, sevgili Patros'um benim, seni yine hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

Kendini yatağa attı, yol yorgunluğuyla uyuya kalıncaya dek ağladı.

Uyandığında, sabah olmuştu. Daha gözlerini açmamıştı ki, cıvıltıları duydu. Doğruldu ve parşömenlerin bulunduğu sandığın açık kapağı üzerine tünemiş serçeye hayretle baktı. Pencereye koştu. Dışardaki incir ve çınar ağaçları üzerinde binlerce serçe toplanmış, yeni günü selamlıyordu. Onları seyrederken, bazıları pencerenin kenarına konuyor, ama Hafid hafifçe kımıldar kımıldamaz, hızla kaçışıyorlardı. Yeniden sandığa dönüp baktı. Tüylü misafiri kafasını dikmiş delikanlıyı arkadan seyrediyordu.

Hafid ellerini uzatarak yavaşça sandığa yürüdü. Kuş, avucunun içine sıçradı. "Binlerce hemcinsin dışarda ve korku içinde. Ama sen, pencerenin arasından içeri girme yürekliliğini gösterdin."

Kuş Hafid'in tenini gagaladı. Delikanlı onu içinde ekmek ve peynir bulunan sırt çantasının bulunduğu masaya doğru götürdü. Kopardığı parçaları küçük dostunun yanma koydu. Kuş yemeye başlamıştı.

Hafid'in aklına bir fikir geldi, pencereye doğru gitti. Elleriyle kafesin aralıklarını açtı. Serçenin geçemeyeceği kadar dardılar. Birden Patros'un sesini anımsadı ve yüksek sesle tekrar etti, "Kazanma kararlılığım yeteri kadar güçlü olursa, başarısızlık hiçbir zaman yakama yapışamaz."

Sandığa geri döndü, elini içine daldırdı. Deri parşömenlerden bir tanesi, diğerlerinden daha fazla aşınmıştı. Onu kutudan çıkardı ve özenle açtı. Duyduğu korku geçmişti. Sonra serçeye baktı. O da gitmişti. Küçük cesur kuşun ziyaretine geldiğini, yalnızca arta kalan ekmek ve peynir kırıntıları kanıtlıyordu. Hafid gözlerini parşömende gezdirerek başlığına baktı, I *Numaralı Parşömen.* Okumaya başladı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Numaralı Parşömen

Bugün yeni bir hayata başlıyorum.

Bugün, çok uzun zamandan beri başarısızlığın bereleriyle bayağılığın yaralarından acı çeken pörsümüş derimi çıkarıp atacağım.

Bugün yeniden doğdum ve doğduğum mekân, herkese meyve sunan bir üzüm bağıdır. Bugün bağdaki en büyük ve en yüklü asmadan bilgelik meyvalarını toplayacağım, çünkü bu asma kuşaklar boyunca benden önce gelen meslektaşlarımın en bilgeleri tarafından, dikilmiştir.

Bugün üzümlerin tadına bakacak, her birinin içindeki başarı çekirdeğini gerçekten yutacağım. Ve içimde yeni bir hayat filizlenecek.

Seçmiş olduğum meslek olanaklarla yüklü, ama kalp kırıklığı ve ümitsizlikle de dolu. Başarısızlığa uğrayanların gövdeleri üst üste konsa, gölgesi yeryüzünün bütün piramitlerini kaplar.

Onun için ötekiler gibi başarısız olmayacağım, çünkü şu anda ellerimde, beni tehlikeli sulardan alıp dün yalnızca düşlerimde görebileceğim kıyılara götürecek olan bu haritaları tutuyorum.

Başarısızlık bundan böyle benim mücadeleye ödediğim bedel olmayacak. Nasıl ki doğa vücuduma acıya dayanma şartını koşmamışsa, yaşantıma da başarısızlığa uğrama şartını koymamıştır. Başarısızlık, tıpkı acı gibi benim hayatıma yabancıdır. Geçmişte, acı gibi, onu da kabul etmiştim. Şimdi artık onu reddediyorum. Beni gölgeler arasından, en ölçüsüz rüyalarımın da ötesine, Hesperides bahçesindeki altın elmaları bile yeterli görmeyeceğim kadar çok zenginliğin, nüfuzun ve mutluluğun ışığına götürecek olan bilgeliğe ve ilkelere hazırım.

Zaman sonsuza dek yaşayana her şeyi öğretir, ama ölümsüz olma lüksüne sahip değilim. Payıma düşen zaman içerisinde sabır sanatını icra etmeliyim, çünkü doğa hiçbir zaman aceleci davranmaz. Bütün ağaçların kralı olan zeytin ağacının yetişmesi için yüz yıl gereklidir. Bir soğan ise dokuz haftada yetişir. Soğan bitkisi gibi yaşayageldim. Bu beni mutlu etmedi. Şimdi artık bütün zeytin ağaçlarının en yücesi, satıcıların en büyüğü olacağım.

Peki, bu nasıl gerçekleşecek? Çünkü büyüklüğe erişmek için ne bilgim ne de deneyimim var ve daha şimdiden cahilliğe tökezleyip kendime acıma havuzuna düştüm. Sorunun cevabı basit. Gereksiz bilgi yükünün ya da anlamsız deneylerin yol açtığı engellere takılmadan yola çıkacağım. Doğa beni zaten ormandaki herhangi bir yabani hayvandan çok daha fazla bilgi ve içgüdü ile donatmış bulunuyor. Tecrübeye aşırı değer biçenler, bilgelikle kafa sallayıp budalaca konuşan ihtiyarlardır.

Gerçekte, tecrübe adamakıllı öğretir, ancak bu tedrisat insanın yıllarını alır, öyle ki verdiği derslerin değeri, has bilgeliğe erişmek için gerekli zamanla birlikte azalır. Sonunda ölülerin bedenlerinde yitip gider. Dahası, tecrübe, değişen âdetlerle karşılaştırılabilir; bugün başarılı olduğu kanıtlanan bir faaliyet, yarın işe yaramaz ve elverişsiz hale gelir.

Yalnızca ilkeler kalıcıdır ve ben şimdi bunlara sahibim, çünkü beni yüceliğe götürecek olan yasalar bu parşömenlerde yazılı bulunuyor. Bana öğretecekleri şey, başarı kazanmaktan çok başarısızlığın nasıl önleneceğine ilişkindir, çünkü başarı bir ruh halinden başka nedir ki? Bin akıllı adam içerisinde başarıyı aynı sözlerle tarif edecek iki kişi çıkar mı? Ancak başarısızlık her zaman aynı şekilde tarif edilmiştir: *Başarısızlık, ne olursa olsun, insanın hayattaki amaçlarına ulaşamamasıdır.*

Gerçekte, başarısız olanlar ile başarılı olanlar arasındaki tek fark, alışkanlıklarının farklı olmasıdır. Her türlü başarının anahtarı alışkanlıktır. Kötü alışkanlıklar, başarısızlığa açılan kilitsiz bir kapıdır. O nedenle, bütün ötekilerden önce itaat edeceğim birinci yasa şudur: *Güzel alışkanlıklar edineceğim ve onların kölesi olacağım.*

Çocukken dürtülerimin kölesiydim; şimdi bütün öteki yetişkinler gibi alışkanlıklarımın kölesiyim. Özgür irademi yıllar boyu biriktirdiğim

alışkanlıklara teslim ettim ve geçmiş yaşantımda yaptıklarım, geleceğimi daha şimdiden hapsetmekle tehdit ediyor. Eylemlerimi iştah, tutku, önyargı, açgözlülük, sevgi, korku, çevre, alışkanlık yönlendiriyor. Bu hükümdarların en zorbası ise alışkanlıktır. Eğer alışkanlığın kölesi olacaksam, o zaman iyi alışkanlıkların kölesi olmalıyım. Kötü alışkanlıklarım ortadan kaldırılmalı ve toprak iyi tohumlar için dipten sürülmeli.

İyi alışkanlıklar geliştirip onların kölesi olacağım.

Bu mahareti nasıl başaracağım? Bu, bu parşömenler sayesinde olacak, çünkü her parşömende yaşantımdaki kötü bir alışkanlığı kovup yerine beni başarıya yakınlaştıracak alışkanlığı getirecek bir ilke yazılı buluyor. Doğanın bir yasası da, bir alışkanlığın, ancak başka bir alışkanlıkla alt edilebileceğidir. Burada yazılı sözlerin, seçkin görevlerini yerine getirebilmesi için, kendimi şu birinci yeni alışkanlıkla disiplin altına almalıyım:

Her parşömeni, ötekine geçmeden önce burada tarif edildiği şekilde, otuz gün okuyacağım.

Sözleri ilk önce sabah kalktığımda içimden okuyacağım. Öğle yemeğinden sonra bu sözleri içimden okuyacağım. Nihayet gün sonunda, yatmadan önce yine okuyacağım, ama her şeyden önemlisi, bu kez yazılanları yüksek sesle okuyacağım.

Ertesi gün ve otuz gün boyunca bu işlemi tekrarlayacağım. Sonra öteki parşömene geçecek ve aynı işlemi otuz gün uygulayacağım. Her parşömenle otuz gün birlikte yaşayıp okuduklarım alışkanlık haline gelinceye kadar böyle yapacağım.

Bu alışkanlıkla ne elde edilir? İnsanlığın kazanmalarının sırrı buradadır. Her gün bu sözleri yinelersem, bunlar benim aktif düşüncemin bir parçası haline gelecektir; ama daha da önemlisi, bu sözler benim düşüncemin de ötesine, hiçbir zaman uyumayan, düşlerimi yaratan ve çoğu kez de anlayamadığım şekilde davranmama yol açan gizemli kaynağıma sızacaklardır.

Parşömenlerde yazılanlar gizemli zihnim tarafından tüketildikçe, her gün daha önce hiç bilmediğim bir tazelikle uyanacağım. Enerjim artacak, şevkim kamçılanacak, dünyayla buluşma arzum, daha önce her gün doğumunda beni saran korkuları yenecek ve ben, bu çekişme ve keder dünyasında, mümkün olabileceğine daha önce inanmadığım kadar mutlu olacağım.

Sonunda kendimi, karşılaştığım bütün durumlara parşömenlerde emredildiği gibi tepki gösterirken bulacağım ve kısa süre sonra bu davranış ve tepkileri icra etmek kolaylaşacaktır; çünkü her eylem tekrarla kolaylaşır.

Bu şekilde yeni ve iyi bir alışkanlık doğar, çünkü eğer bir davranış sürekli tekrarla kolaylaşırsa bir zevk haline gelir ve o bir zevk haline gelirse, onu sık sık tekrarlamak insanın doğasındadır. Ben bunu sık sık tekrarlarsam, o bir alışkanlık haline gelecek, ben de onun kölesi olacağım, çünkü o iyi bir alışkanlık olduğu için benim arzuma uygundur.

Bugün yeni bir hayata başlıyorum.

Kendi kendime şu kutsal yemini ediyorum, artık hiçbir şey benim yeni hayatımın gelişmesini geciktirmeyecektir. Bunları okumadan tek bir gün bile yitirmeyeceğim, çünkü ne o gün geri gelebilir, ne de yeri başka bir günle ikame edilebilir. Bu parşömenleri her gün okuma alışkanlığıma ara vermemeliyim, ara vermeyeceğim ve her gün bu yeni alışkanlık için harcayacağım nadir anlar gerçekte ulaşacağım mutluluğa ve başarıya ödediğim küçük bir bedeldir.

İzlemek üzere parşömenlerde yazılanları okuduğumda ve tekrar tekrar okuduğumda, ne bu sözlerin kısalığı, ne de içeriklerinin basitliği, verdikleri mesajı hafife almama izin vermelidir. Bir fıçıyı şarapla doldurabilmek için binlerce üzüm sıkılır, kabuklar ve posa kuşlara atılır. Yılların bilgelik üzümleri için de böyledir. Çok şey süzülmüş ve havaya savrulmuştur. Erişilecek sözlerin içinde yalnızca saf gerçek damıtılmıştır. Öğretildiği gibi içecek, tek bir damla bile heba etmeyeceğim. Ve başarının tohumunu içime çekeceğim.

Bugün eski derim toz oldu. İnsanlar arasında başı dik yürüyeceğim ve onlar beni tanıyamayacaklar, çünkü ben yeni bir hayata sahip yeni bir

insan oldum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

II Numaralı Parşömen

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Her türlü girişimdeki başarının en büyük sun budur. Güç, bir kalkanı delebilir ve hatta hayata son verebilir, ama insanların kalbini yalnızca sevginin görünmez gücü açabilir ve ben bu sanatı icra edebilinceye kadar pazar yerinde ancak bir seyyar satıcı olarak kalırım. Sevgiyi en büyük silahım yapacağım. Seslendiğim hiç kimse onun gücüne karşı savunma yapamaz.

Muhakememe karşı koyabilirler; sözlerimden kuşku duyabilirler; kıyafetimi beğenmeyebilirler; yüzümü reddedebilirler ve hatta pazarlıklarım kuşku doğurabilir; ama sevgim, nasıl güneşin ışınlan en soğuk çamuru bile eritiyorsa, onların yüreklerini öyle yumuşatacaktır.

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Peki bunu nasıl yapacağım? Bundan böyle her şeye sevgiyle bakacağım ve yeniden doğacağım. Güneşi kemiklerimi ısıttığı için seveceğim; ama yağmuru da ruhumu temizlediği için. Işığı, bana yol gösterdiği için seveceğim; ama bana yıldızları gösteren karanlığı da. Mutluluğu, yüreğimi büyüttüğü için seveceğim; ama ruhumu açtığı için kedere de dayanacağım. Ödemem gerekli olan her şeyi şükranla ödeyeceğim; ama engelleri de bana meydan okudukları için selamlayacağım.

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Peki nasıl konuşacağım? Düşmanlarımı öveceğim ve onlar dostlarım olacak; dostlarımı yüreklendireceğim ve onlar kardeşlerim olacak. Her zaman övgü nedenleri araştıracağım. Hiçbir zaman dedikodu, karalama

yapmayacağım. Eleştirmeye yöneldiğim zaman dilimi ısıracağım; övmek istediğimde ise damlardan bağırmayacağım.

Kuşlar, deniz, bütün tabiat, yaradan için övgü müziği ile konuşmuyor mu? Ben, onun çocuklarına aynı müzikle konuşamam mı? Bundan böyle bu sırrı hatırlayacak ve hayatımı değiştireceğim.

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Peki nasıl davranacağım? İnsanların bütün davranışlarını seveceğim, çünkü her biri gizli de olsa, hayranlık duyulacak özelliklere sahiptir. Kalplerinin etrafına ördükleri kuşku ve nefret duvarını sevgiyle yerle bir edecek, yerine, sevgim ruhlarına girebilsin diye, köprüler kuracağım.

Haris olanları seveceğim, çünkü onlar bana esin verir. Başarısızlığı seveceğim, çünkü bana öğretir. Kralları seveceğim, ne de olsa onlar da insandır. Alçakgönüllüleri seveceğim, çünkü onlar kutsaldır. Zenginleri seveceğim, ne de olsa yalnızdırlar. Yoksulları seveceğim, çünkü o kadar çoklar ki. Gençleri seveceğim, inançları için. Yaşlıları seveceğim, paylaştıkları bilgelikler için. Güzelleri seveceğim, gözlerindeki mahzunluk için. Çirkinleri seveceğim, ruhlarındaki barış için.

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Peki başkalarının davranışlarına nasıl tepki göstereceğim? Sevgiyle. Sevgi, nasıl benim insanların kalbini açmak için silahım ise, aynı zamanda benim nefretin oklarına ve hiddetin mızraklarına karşı kalkanımdır. Zorluklar ve cesaretsizlikler yeni kalkanıma çarpıp en yumuşak yağmurlara dönüşecektir. Kalkanım beni pazar yerinde koruyacak ve yapayalnız iken bana destek olacaktır. Ümitsizliğimi yok edecek, böbürlenmemi eğeleyecektir. Kalkanım kullanıla kullanıla daha da güçlenecek, beni daha iyi korur hale gelecektir, ta ki ben bir gün onu bir kenara bırakıp her türlü insanın arasında engelsiz yürümeye başlayıncaya kadar. Bunu yaptığımda adım hayat piramidinin en tepesine yazılacaktır.

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Karşılaştığım herkese nasıl davranmam gerekiyor? Tek bir şekilde. Sessizce, içimden ona seni seviyorum diyeceğim. Sessizce söylenmiş de olsa, bu sözler, gözlerimde ışıldayacak, alnımdaki kırışıkları yok edecek, dudaklarıma gülümseme getirecek ve sesimde yankılanacaktır. Ve kalbi açılacaktır. Yüreği benim sevgimi hisseden birisi, benim mallarımı nasıl reddedebilir ki?

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Ve her şeyden önce kendimi seveceğim. Kendimi sevince, bedenime, ruhuma ve kalbime giren her şeyi şevkle inceleyeceğim. Hiçbir zaman etimin arzularına esir olmayacağım, tam tersine, vücudumu itidal ile temiz tutacağım. Aklımın hiçbir zaman günahkârlık ve ümitsizlikle çelinmesine izin vermeyeceğim; tam tersine, onu bilgiyle ve yüzyılların bilgeliği ile yücelteceğim. Ruhumun hiçbir zaman kendini beğenmişliğe ve doymuşluğa kapılmasına izin vermeyeceğim, tam tersine, kendimi dinleyecek ve dua ile onu besleyeceğim. Kalbimin hiçbir zaman küçülmesine ve acıyla dolmasına izin vermeyeceğim, tam tersine, onu paylaşacağım, o büyüyecek ve yeryüzünü ısıtacaktır.

Bugünü yüreğimdeki sevgiyle selamlayacağım.

Bundan böyle insanlığı seveceğim. Bu andan itibaren damarlarımdan nefreti defediyorum, çünkü nefret etmeye zamanım yok, yalnızca sevgi için zamanım var. Bu andan itibaren, insanların arasında bir insan olmak için gereken ilk adımı atıyorum. Sevgi ile satışlarımı yüz kat artıracak ve büyük bir satıcı olacağım. Başka özelliklerim olmasa bile, yalnızca sevgiyle bile başarı kazanabilirim. Dünyanın bütün bilgisi ve becerisi bende olsa bile, sevgi olmaksızın başaramam.

Bugünü sevgiyle selamlayacağım ve başaracağım.

ONUNCU BÖLÜM

III Numaralı Parşömen

Başarana kadar sebat edeceğim.

Arenada dövüşecek boğalar belli bir şekilde sınanırlar. Her biri güreş meydanına getirilir ve üzerlerine mızrak batıran pikadorlara saldırmalarına izin verilir. Boğanın cesareti, kılıçların acısına rağmen kaç kez hamle yapmaya yeltendiğiyle ölçülür. Bundan böyle yaşam tarafından sınanacağım her gün aynı şekilde davranacağım. Israr edersem, denemeyi sürdürürsem, ileri hamle yapmaya devam edersem, başarılı olacağım. Başarana kadar sebat edeceğim.

Ben bu dünyaya mağlup olmak için gelmedim, damarlarımda da başarısızlık akmıyor. Ben, çobanı tarafından güdülmeyi bekleyen bir koyun değilim. Ben bir aslanım ve koyunlarla birlikte konuşmayı, yürümeyi ve uyumayı reddediyorum. Başarısızlık mezbahası benim kaderim olamaz.

Başarana kadar sebat edeceğim.

Hayatın ödülleri seyahatlerin başında değil, sonundadır. Hedefime ulaşmak için kaç adım gerektiğini ise bilemem. Belki bininci adımda da başarısızlığa göğüs gereceğim, ama başarı, yolun bir sonraki kavşağında olabilir. Köşeyi dönmeden önce, başarının ne kadar yakın olduğunu hiçbir zaman bilemem.

Her zaman yeni bir adım atacağım. Yararı olmazsa, başka bir adım, sonra bir başka adım daha atacağım. Gerçekten adım adım ilerlemek, hiç de zor değildir.

Başarana kadar sebat edeceğim.

Bundan böyle her günkü çabamı, koca bir meşe ağacına sapladığım tek bir kılıç darbesi olarak göreceğim. Tek bir darbe gövdeyi titretmez bile, İkincisi ve üçüncüsü de. Darbeler kendi başına önemsiz, sonuç getirmez gibi görünebilir. Ancak en sonunda, çelimsiz bir darbe ile meşe ağacı devrilebilir. Bugünkü çabalarım bunun içindir.

Dağlan yıkayan bir yağmur damlası, kaplanı hırsla yiyip bitiren böcek, yeryüzünü aydınlatan yıldız, piramidi inşa eden köle gibi olacağım. Kalemi taş üstüne taş koyarak inşa edeceğim. Biliyorum ki, sebatla tekrar edilen küçük çabalar, her girişimi tamamlayabilir.

Başarana kadar sebat edeceğim.

Hiçbir zaman yenilgiyi düşünmeyeceğim; vazgeçmek, yapamamak, aciz kalmak, işe yaramamak, umutsuzluk, geri çekilmek türünden sözcükleri lügatımdan sileceğim, çünkü bunlar aptallara özgüdür. Umutsuzluğa kapılmayacağım, ama bu ruh hastalığı bana bulaşsa bile, yine de çalışmaya devam edeceğim. Didineceğim ve dayanacağım. Ayaklarıma dolanan engelleri görmezlikten gelecek, gözlerimi başımın üzerindeki hedeflere dikeceğim, çünkü kuru çöllerin nerede bitip yeşil vadilerin nerede başladığını biliyorum.

Başarana kadar sebat edeceğim.

O eski ortalamalar yasasını hatırlayacak ve bunu kendi yararıma kullanacağım. Satıştaki her başarısızlığımın sonraki denemede şansımı artırdığını bilerek ısrar edeceğim. Duyduğum her hayır sözü, beni evete biraz daha yaklaştıracak. Karşımdaki her çatık kaş beni yalnızca gelecekteki gülümser yüzlere götürecektir. Karşıma çıkan her talihsizlik, içinde yarının şans tohumunu taşıyacaktır. Gecem olmalı ki, gündüzün kıymetini bileyim. Sık sık başaramamalıyım ki, bir kere de kazanayım.

Başarana kadar sebat edeceğim.

Deneyeceğim, deneyeceğim ve yine deneyeceğim. Her engeli, yalnızca amacıma ulaşmada dolambaçlı bir yol, mesleğime yönelik bir meydan okuma olarak göreceğim. Bir denizci nasıl karşılaştığı her fırtınada su yüzünde kalabilme becerilerini daha da geliştirirse, ben de becerilerimi öyle geliştireceğim.

Başarana kadar sebat edeceğim.

Bundan böyle işimde benden daha iyi olanların bir başka sırrını daha öğrenecek ve uygulayacağım. Her günbatımında, başarılı olsun olmasın, bir satış daha yapmayı deneyeceğim. Düşüncelerim yorgun bedenimi eve çağırırken, o yöne gitmeye direneceğim. Yeniden deneyeceğim. Zafere yaklaşmak için bir daha deneyeceğim ve eğer başaramazsam, yeniden deneyeceğim. Hiçbir zaman bir günün başarısızlıkla bitmesine izin vermeyeceğim. Böylece yarının başarı ve kazanç tohumlarını atacak ve işi belli bir zamanda bırakanlara karşı muazzam bir üstünlük sağlayacağım. Başkaları mücadeleyi bıraktığında, benimki başlayacak ve hasadım bol olacak.

Başarana kadar sebat edeceğim.

Dünün başarısının bugün beni uyuşturmasına izin vermeyeceğim, çünkü bu başarısızlığı hazırlar, ister iyi, isterse kötü olsunlar, geçen günün olaylarını unutacak, yeni doğan günü sanki en güzel günümmüş gibi güvenle selamlayacağım.

Nefes aldığım sürece ısrar edeceğim. Çünkü şimdi başarının en önemli ilkelerinden birisini öğrendim; eğer yeteri kadar ısrar edersem, kazanacağım.

Sebat edeceğim.

Kazanacağım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

IV Numaralı Parşömen

Ben tabiatın en büyük mucizesiyim.

Zamanın akmaya başlamasından bu yana aklımın, kalbimin, gözlerimin, kulaklarımın, ellerimin, saçlarımın, ağzımın bir başka eşi yoktur. Daha önce benim gibi bir kimse doğmadı, bugün benim gibi bir kimse yok, yarın da benim gibi yürüyen ve konuşan ve tıpkı benim gibi düşünen bir kimse olmayacak. Bütün insanlar kardeşlerimdir, ama ben hepsinden farklıyım. Ben eşsiz bir yaratığım.

Ben tabiatın en büyük mucizesiyim.

Hayvanlar âleminden geliyorum, ama hayvani ödüller beni hiçbir zaman tatmin edemez. İçimde kuşaktan kuşağa taşınmış bir meşale yanıyor. Sıcaklığı ruhumu daha iyi olmaya tahrik ediyor, daha da iyi olacağım. Bu tatminsizlik alevini körükleyecek ve dünyaya eşsizliğimi ilan edeceğim.

Fırça darbelerimi hiç kimse tekrarlayamaz, yontularımın aynısını kimse yapamaz, hiç kimse yazımı taklit edemez, hiç kimse benim çocuğumu yapamaz ve gerçekten de; hiç kimse tıpkı benim gibi satamaz. Bundan böyle bu farklılıktan yararlanacağım; bu benim için her yönden desteklenmesi gereken bir servettir.

Ben tabiatın en büyük mucizesiyim.

Başkalarını taklit etmek için boş çabalarda artık bulunmayacağım. Tersine, eşsizliğimi pazar yerinde ortaya koyacağım. Eşsizliğimi ilan edecek, evet, onu satacağım. Artık farklılıklarımı vurgulamaya başlayacağım, benzerliklerimi saklayacağım. Bu ilkeyi sattığım mallara da uygulayacağım. Bütün ötekilerden farklı olan ve bu farklılıktan gurur duyan bir satıcı ve onun farklı mallan!

Ben tabiatın eşsiz bir yaratığıyım.

Ben nadirim ve nadir olan her şey değerlidir. Onun için ben de değerliyim. Binlerce yıllık evrimin ürünüyüm ben. O nedenle, benden önce gelen bütün imparatorlardan ve bilgelerden hem maddi hem de manevi olarak daha iyi donatılmış durumdayım.

Ama eğer iyi yönde kullanmazsam, becerilerim, aklım, kalbim ve vücudum durgunlaşacak, çürüyecek ve sonunda yok olacaktır. Sınırsız potansiyele sahibim. Beynimin yalnızca küçük bir bölümünü kullanıyorum, kaslarımın yalnızca önemsiz bir kısmını geriyorum. Dünkü başarılarımı yüzlerce kat ve daha da fazla artırabilirim; bugünden başlamak üzere, bunu yapacağım.

Artık hiçbir zaman dünün başarılarıyla tatmin olmayacağım, gerçekte sözünü etmeye değmeyecek kadar küçük eylemlerle övünmeye bundan böyle izin vermeyeceğim. Sahip olduğumdan daha fazlasına sahip olabilirim, sahip olacağım! Beni yaratan mucize doğumumdan sonra niçin sona ersin ki?

Ben tabiatın eşsiz bir mucizesiyim.

Bu dünyaya tesadüfen gelmedim. Bir amaç için buradayım ve bu amaç, bir kum tanesi kadar küçülmek değil, bir dağ kadar büyümektir. Bundan böyle bütün kuvvetimi hepsinden daha büyük bir dağ olmaya yöneltecek, potansiyelimi, o merhamet çığlıkları atıncaya kadar zorlayacağım.

İnsanlık, kendim ve sattığım bütün mallar hakkındaki bilgilerimi artıracağım, bunun sonucu olarak satışlarım katlanacaktır. Mallarımı satmak için ağzımdan çıkan kelimeleri talim edecek, iyileştirecek ve parlatacağım, çünkü mesleğimi dayandıracağım temel budur ve hiçbir zaman birçok kişinin sadece mükemmelce yapılan bir satış görüşmesiyle büyük zenginliğe ve başarıya ulaştığını unutmayacağım. Üslubumu ve nezaketimi sürekli iyileştireceğim, çünkü bunlar herkesi cezbeden şekerlerdir.

Ben tabiatın eşsiz bir mucizesiyim.

Gücümü zamanın meydan okumalarında yoğunlaştıracağım, eylemlerim başka her şeyi unutmama yardım edecektir. Evdeki sorunlarım evde kalacaktır. Pazar yerindeyken ailemi düşünmeyeceğim, yoksa bu zihnimi karartır. Aynı şekilde, pazar yerindeki problemler pazar yerinde kalacaktır; evimdeyken mesleğimi düşünmeyeceğim, yoksa bu sevgimi azaltır.

Pazar yerinde aileme yer yoktur, evimde de pazar yerine. Her ikisini de birbirinden ayıracak ve böylelikle her ikisiyle de evli olacağım. Her ikisi ayrı olmalıdır, yoksa mesleğim ölür. Bu, yılların çelişkisidir.

Ben tabiatın eşsiz bir mucizesiyim.

Bana, görmem için gözler, düşünmem için akıl verilmiş. Ve hayatın artık idrak etmek istediğim büyük sırrı eninde sonunda odur ki, bütün sorunlarım, cesaretsizliklerim ve ıstıraplarım, gerçekte tebdili kıyafet etmiş olanaklarımdır. Bundan böyle onların kuşandığı kıyafetle aptallaşmayacağım, çünkü gözlerim açıldı. Giysinin ötesine bakacak ve kanmayacağım.

Ben tabiatın eşsiz bir mucizesiyim.

Hiçbir yabani hayvan, hiçbir bitki, hiçbir rüzgâr, hiçbir yağmur, hiçbir kaya, hiçbir göl benimle aynı geçmişe sahip değildir, çünkü ben sevgiyle yaratıldım ve bir amaç için doğuruldum. Eskiden bu gerçeği dikkate almazdım, ancak bundan böyle bu, hayatımı biçimlendirecek ve yönlendirecektir.

Ben tabiatın eşsiz bir mucizesiyim.

Tabiat yenilgi bilmez. Sonunda galip gelir, ben de öyle. Her zaferle bir sonraki mücadele daha kolaylaşır.

Kazanacağım, büyük bir satıcı olacağım, çünkü ben eşsizim.

Ben tabiatın eşsiz bir mucizesiyim.

ONİKİNCİ BÖLÜM

V Numaralı Parşömen

Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Bana bahşedilen bu son değerli günde ne yapmalıyım? İlk önce, hayat kabını öyle sıkı kapatmalıyım ki, tek bir damlası bile kumlara akmasın. Bir am bile dünün talihsizliklerine, yenilgilerine, dünün ıstıraplarına yakınmakla harcamamalıyım; niçin iyiyi kötüye feda edeyim ki?

Kum saatindeki kum tanecikleri yukarı doğru akabilir mi? Güneş battığı yerden doğabilir, doğduğu yerden batabilir mi? Dünün sıkıntılarını hafifletebilir ve düzeltebilir miyim? Dünün yaralarını geriye çağırıp iyileştirebilir miyim? Dünden daha genç olabilir miyim? Ağızdan çıkan kötü sözleri, indirilen darbeleri, verilen acılan geriye alabilir miyim? Hayır. Dün ebediyen gömülmüştür ve bir daha dünü düşünmeyeceğim. Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Peki o zaman ne yapmalıyım? Dünü unuturken, yarını da düşünmeyeceğim. *Şimdi*'yi niçin *belki*'ye feda edeyim? Yarının kumlan, bugününkilerden önce akabilir mi? Güneş bu sabah iki kez mi doğacak? Bugünün yolunda yürürken yarının işlerini yapabilir miyim? Yarının altınlarını bugünün kesesine koyabilir miyim? Yarının çocuğu bugün doğabilir mi? Yarınki ölüm, gölgesiyle bugünün sevincini karartabilir mi? Kendimi, hiçbir zaman tanık olmadığım olayların üzerinde görebilir miyim? Hiçbir zaman gündeme gelmeyecek sorunlarla kendime eziyet edebilir miyim? Hayır! Yarın, dünle birlikte gömülüdür ve ben bir daha onu düşünmeyeceğim.

Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Sahip olduğum her şey bugündür ve bu saatler şu anda sonsuzdur. Güneşin doğuşunu idam cezası ertelenmiş bir mahkûm gibi sevinç

çığlıklarıyla selamlayacağım. Kollarımı, o paha biçilmez armağana, yeni güne doğru uzatacağım. Aynı şekilde, daha dün gün, doğuşunu selamlayan ama artık bugün hayatta olmayanları düşündüğümde şükredeceğim. Ben gerçekten de talihli bir insanım ve bugünün saatleri hak edilmemiş ikramiye gibiler. Benden çok daha iyi olanlar ayrıldıkları halde, bana niçin fazladan bir gün bahşedildi? Onlar amaçlarına ulaştılar da benimki henüz başarılmadı mı? Tabiatta bir amaç var mı? Bu benim fazladan bir günüm mü?

Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Yalnızca bir tek hayatım var ve hayat bir zaman ölçüsünden başka bir şey değildir. Eğer birini harcarsam, ötekini de yok etmiş olurum. Bugünü harcarsam, hayatımın son sayfasını da yok etmiş olurum. O nedenle, bugünün her anını bağrıma basıyorum, çünkü bir daha geri gelmeyecek. Yarın çekilmek üzere bugün bankaya yatırılamam; kim rüzgârı tuzağa düşürebilir ki? Bugünün her anma iki elimle sarılıp sevgiyle okşayacağım, çünkü değerine paha biçilemez. Karşılığında bütün altınlarını vermeye hazır olan yaşlı adam, bir nefes satın alabilir mi? Gelecek saatlere ne kadar bir fiyat biçebilirim ki? Onları paha biçilmez kılacağım.

Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Zaman öldürme araçlarından kesinlikle kaçınacağım. Sürüncemede bırakmayı eylemle yok edeceğim. Kuşkuyu inancın altına gömeceğim. Korkuyu güven ile dağıtacağım. Boşboğazlara kulak vermeyecek, işlemeyen ellerle oyalanmaya

cak, aylakların bulunduğu yere gitmeyeceğim. Bundan böyle biliyorum ki, aylaklığa fırsat vermek, sevdiklerimin yiyeceğini, giyeceğini ve sevgisini çalmaktır. Ben sevgi dolu bir insanım ve bugün sevgimi ve büyüklüğümü kanıtlamak için son günümdür.

Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Bugünün görevlerini bugün yerine getireceğim. Bugün, henüz küçükken çocuklarımı okşayacağım; yarın olmayabilirler, tabii ben de. Bugün kadınımı tatlı öpücüklere boğacağım; yarın olmayabilir, tabii ben

de. Bugün ihtiyaç içindeki dostuma destek olacağım, yarın yardıma çağırmayabilir ya da ben sesini duyamayabilirim. Bugün kendimi adayıp çalışacağım, yarın ne verecek bir şeyim ne de alacak bir kimsem kalmayabilir.

Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Eğer bu benim son günümse, benim en büyük anıtım olmalıdır. Bugünü, hayatımın en iyi günü yapmalıyım. Bugün her dakikayı sonuna dek içeceğim. Tadına bakacak ve şükredeceğim. Her bir saatini sayacak, her dakikasını değerli bir şeyle dolduracağım. Hiç çalışmadığım kadar çalışacak, kaslarımı bağırtıncaya kadar yoracak ve sonra devam edeceğim. Hiç hitap etmediğim kadar çok müşteriye yöneleceğim. Hiç satmadığım kadar çok satacağım. Hiç kazanmadığım kadar altınım olacak. Bugünün her dakikası, dünün saatlerinden daha bereketli olacak. En son günüm, en iyi günüm olmalı.

Bugünü, son günümmüş gibi yaşayacağım.

Ve eğer son günüm değilse, diz çöküp şükredeceğim.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VI Numaralı Parşömen

Bugün duygularımın efendisi olacağım.

Sular yükselir, sular çekilir. Kış gider yaz gelir. Yaz biter soğuk basar. Güneş doğar, güneş batar. Dolunaydan sonra ay karanlığa bürünür. Kuşlar gelir, kuşlar gider. Çiçekler açar, çiçekler solar. Tohum ekilir, hasat toplanır. Tabiat ruh hali çevrimidir, ben de tabiatın bir parçasıyım, öyleyse, gelgit gibi, ruh halim de yükselir ve alçalır.

Bugün duygularımın efendisi olacağım.

Her güne dünkünden farklı bir ruh haliyle uyanmam, tabiatın pek anlaşılmamış bir oyunudur. Dünkü sevinç bugünün üzüntüsü olur; oysa bugünün üzüntüsü yarının sevincine büyür. İçimde bir çark sürekli üzüntüden sevince, övünmeden yerinmeye, mutluluktan hüzne doğru dönüp durur. Çiçekler gibi açmış bugünün sevinci solacak ve kedere dönüşecektir, ama bugünün solmuş çiçeği nasıl yarın açacak tohumu taşıyorsa, bugünün üzüntüsünün de yarının sevincini öyle içerdiğini hatırlayacağım.

Bugün duygularımın efendisi olacağım.

Peki bu duygulara günümü verimli kılacak şekilde nasıl hâkim olacağım? Eğer ruh halim uygun değilse, o günüm başarısız olacaktır. Ağaçların ve bitkilerin çiçeklenmesi havaya bağlıdır, ama kendi havamı ben yaratır ve içimde taşırım. Müşterilerime yağmur, kasvet, karanlık ve kötümserlik verirsem, onlar da yağmurla, kasvetle, karanlıkla ve kötümserlikle tepki gösterir ve satın almazlar. Eğer müşterilerime neşe, heves, aydınlık ve gülümseme götürürsem, onlar da neşe, heves, aydınlık ve gülümsemeyle davranırlar. Yarattığım hava, satışlarımın hasadını üretir ve altın tarlasına dönüşür.

Bugün duygularımın efendisi olacağım.

Her günümün mutlu ve verimli bir gün olabilmesi için duygularıma nasıl hükmedeceğim? Yüzyılların şu sırrını öğrenerek: *Düşüncelerinin davranışlarına hükmetmesine izin veren zayıftır; davranışlarının düşüncelerini denetlemesini sağlayan ise güçlü.* Her gün uyandığım zaman üzüntü, kendine acıma ve başarısızlık güçleri tarafından fethedilmeden önce, şu muharebe planını uygulamaya koyacağım:

Canım sıkılıyorsa, şarkı söyleyeceğim.

Üzüntülüysem, güleceğim.

Hastaysam, iki kat emek harcayacağım.

Korkuyorsam, ileri atılacağım.

Aşağılık duygusuna kapılmışsam, yeni giysiler giyeceğim.

Kararsızsam, sesimi yükselteceğim.

Kendimi yoksul hissediyorsam, beni bekleyen zenginliği düşüneceğim.

Kendimi yetersiz buluyorsam, geçmiş başarımı anımsayacağım.

Kendimi önemsiz görüyorsam, hedeflerimi düşüneceğim.

Bugün duygularımın efendisi olacağım.

Bundan böyle şunu biliyorum ki, ruh hali her zaman iyi olanlar, yeteneksiz olanlardır, ben yeteneksiz değilim. Beni parçalayacak güçlere karşı sürekli savaşacağım günler olacak. Umutsuzluk ve üzüntü gibilerini fark etmek kolaydır, oysa öyleleri vardır ki, bana gülümseyerek ve el uzatarak yaklaşırlar, ama beni mahvedebilirler. Bunlara karşı da hiçbir zaman kontrolümü kaybetmemeliyim.

Kendime aşın güveniyorsam, başarısızlıklarımı anımsayacağım.

Yemeğe düşmüşsem, geçmişteki açlığımı düşüneceğim.

Kendimden hoşnutsam, rakiplerim gözümün önüne gelecek.

Büyüklüğün tadını çıkardığım anlarda utanç anlarını unutmayacağım.

Kendimi çok güçlü hissediyorsam, rüzgârı durdurmaya çalışacağım.

Çok büyük servet kazanırsam, aç bir mideyi düşüneceğim.

Aşırı gururlu olmuşsam, bir anlık zayıflığı anımsayacağım.

Becerilerimin çok üstün olduğunu düşünüyorsam, yıldızlara bakacağım.

Bugün duygularımın efendisi olacağım.

Bu bilgiyle aynı zamanda hitap ettiğim insanların da ruh halini anlayacak ve fark edeceğim. Bugün gösterdikleri kızgınlığa ve sinirliliğe anlayış göstereceğim, çünkü onlar ruh halini denetleme sırrına vakıf değiller. Onların oklarına ve hakaretlerine direnebilirim, çünkü artık biliyorum ki, yarın değişecekler ve onlara yaklaşmak bir sevinç olacaktır.

Artık bir insan hakkında bir görüşte hüküm vermeyeceğim. Beni bugün nefretle karşılayanı yarın aramaktan geri durmayacağım. Bugün belki bir kuruş verip altın arabayı almayabilir, ama yarın bir tahta parçasına evini verebilir. Bu sırrı bilmem, benim için büyük servetin anahtarı gibidir.

Bugün duygularımın efendisi olacağım.

Bundan böyle insanların ve kendimin ruh halindeki gizemi tanıyacak ve tanımlayacağım. Şu andan itibaren içimde uyanacak her türlü kişiliği denetlemeye hazırım. Duygularıma pozitif eylem aracılığıyla hükmedeceğim ve duygularıma hükmettiğim zaman, kaderime de hükmedeceğim.

Bugün ben kaderime hükmediyorum ve benim kaderim dünyadaki en büyük satıcı olmaktır!

Kendi kendimin efendisi olacağım.

Muhteşem olacağım.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VII Numaralı Parşömen

Dünyaya güleceğim.

İnsan dışında hiçbir canlı gülemez. Ağaçlar, yara aldıkları zaman kuruyabilir, tarlalardaki yabani hayvanlar açlıkla, acıyla bağırabilirler; ancak yalnızca ben gülmekle ödüllendirilmiş bulunuyorum ve bunu istediğim zaman kullanabilirim. Bundan böyle gülme alışkanlığını edineceğim.

Gülümseyeceğim, anlayışım artacak; kıkırdayacağım, sorumluluklarım hafifleyecek; güleceğim, hayatım uzayacak, çünkü uzun yaşamanın sırrı budur ve bu sır şimdi benim oldu.

Dünyaya güleceğim.

Her şeyden önce, kendime güleceğim. Çünkü kendisini çok ciddiye alan bir insan kadar gülünç bir şey yoktur. Hiçbir zaman ruhumun tuzağına düşmeyeceğim. Tabiatın en büyük mucizesi olmama karşın, yine de sadece zaman rüzgârlarına savrulmuş bir kum taneciği değil miyim? Gerçekten de, nereden geldiğimi ya da nereye gittiğimi biliyor muyum? Bugünle ilgili endişelerim on yıl sonra aptalca gelmeyecek mi? Günün önemsiz olaylarının beni altüst etmesine niçin izin vereyim? Bugün güneş doğmadan önce, yüzyılların ırmağında önemsiz gibi gözükmeyen ne olmuş olabilir?

Dünyaya güleceğim.

Gözlerimden yaşlar akıtacak ya da lanetler yağdıracak kadar beni kızdıran insanlar ve olaylar karşısında nasıl gülebilirim? Ne zaman keyfim kaçacak olsa, derhal aklıma gelecek kadar güçlü bir alışkanlık haline gelinceye kadar, üç sözcüğü tekrarlayacağım. Atalarımdan kalma

bu söz beni her türlü çapraşık durumdan çıkartacak ve hayatımı dengede tutacaktır:

Bu da geçer.

Dünyaya güleceğim.

Çünkü dünyevi olan her şey gelip geçicidir. Yüreğim daraldığı zaman, bunun da geçeceğini düşünerek teselli olacağım. Başarı ile şişindiğim zaman, bunun da geçici olması nedeniyle kendimi uyaracağım. Yoksulluktan boğulduğum zaman, kendime bunun da geçici olduğunu söyleyeceğim. Zenginlik kazandığımda da kendime bunun geçici olduğunu söylemeliyim. Evet, piramitleri yapanlar nerede? Piramidin taşları altında gömülü değil mi? Ve bir gün piramit de kumun altına gömülmeyecek mi? Eğer her şey geçici ise, niçin bugün için endişe duyayım ki?

Dünyaya güleceğim.

Bugünü gülücüklerle resmedeceğim. Bu geceyi şarkılarla çerçeveleyeceğim. Mutlu olmak için hiçbir zaman gayret göstermeyeceğim, bunun yerine kederli olamayacak kadar meşgul olacağım. Bugünün mutluluğunun tadını bugün çıkaracağım. Çünkü o, kutu içinde saklanabilecek bir tohum değildir. O, şişede saklanacak şarap da değildir. Yarın için biriktirilemez. Tohumu aynı gün ekilmeli, hasadı aynı gün biçilmelidir. Bundan böyle bunu yapacağım.

Dünyaya güleceğim.

Ve gülücüklerimle her şey olduğuna varacaktır. Başarısızlıklarıma güleceğim ki, yeni düşlerin bulutlarında kaybolsunlar. Başarılarıma güleceğim ki, gerçek değerlerine büzülsünler. Kötülüklere güleceğim ki, ben tatmadan yok olsunlar. İyiliklere güleceğim, büyüyüp bollaşacaklar. Her gün, yalnızca gülerek başkalarını güldürdüğüm zaman, zafer olacaktır. Ve ben bunu bencillikle yapacağım, çünkü yüzümü astıranlar, mallarımı almayanlardır.

Dünyaya güleceğim.

Bundan böyle gözyaşlarını yalnızca terden akacaktır, çünkü keder ya da pişmanlık veya düş kırıklığı gözyaşlarının pazar yerinde hiçbir değeri yoktur, oysa her gülümseme bir altınla değiştirilebilir ve yürekten sarf ettiğim her güzel söz kaleler inşa eder.

Dünyaya güleceğim.

Hiçbir zaman kendimle ve dünyamla alay etmeyi unutacak kadar önemli, bilge, vakur, güçlü olmama izin vermeyeceğim. Bu konuda her zaman bir çocuk kalacağım, çünkü ancak bir çocuk olarak kalırsam başkalarına tepeden bakamam ve başkalarına tepeden bakmadığım sürece de haddimi bilirim.

Dünyaya güleceğim.

Gülebildiğim sürece yoksul olmam. Bu, o zaman, tabiatın en büyük armağanlarından birisidir ve ben bunu artık har vurup harman savuramam. Yalnızca gülerek ve mutlulukla gerçek başarı haline gelebilirim. Emeğimin meyvalarından yalnızca gülerek ve mutlulukla zevk alabilirim. Eğer bu böyle olmasaydı, başarısız olmak çok daha iyi olmaz mıydı; mutluluk, yemeğe tadını veren şarap değil midir? Başarıdan zevk almak için mutluluğa sahip olmalıyım ve kahkahalar bana hizmet eden odalıklardır.

Mutlu olacağım.

Başarılı olacağım.

Dünyanın bugüne kadar tanık olduğu en büyük satıcı ben olacağım.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

VIII Numaralı Parşömen

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

İnsan dehasına değen dut yaprağı, ipek haline gelir. İnsan dehasına değen killi toprak, kalelere dönüşür.

İnsan dehasına değen selvi ağacı, sandık olur.

İnsan dehasına değen bir avuç koyun postu, krallara giysi olur.

Eğer yaprak, kil, odun ve post insan eliyle yüz kat, bin kat değer kazanabiliyorlarsa, aynı şey niçin benim adımı taşıyan toprak için geçerli olmasın?

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Kendisini üç gelecek bekleyen bir buğday tanesi gibiyim. Buğday tanesi, bir çuvala konduktan sonra bir domuza yedirilmek üzere ahıra boşaltılabilir. Ya da ekmek yapılmak üzere öğütülebilir. Ya da altın başağının bir taneden binlerce üretmesi için toprağa ekilebilir.

Ben, tek bir farkla, bir buğday tanesi gibiyim. Buğday tanesi, domuza yedirilmek, ekmek için öğütülmek ya da çoğalmak için toprağa ekilmek arasında bir seçim yapamaz. Oysa ben seçebilirim. Hayatımı ne bir domuza yedirteceğim, ne de başkaları tarafından parçalanıp yenilmek üzere başarısızlık ve ümitsizlik taşları arasında öğüteceğim.

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Büyüme ve çoğalması için buğdayın toprağın karanlıklarına ekilmesi gerekir. Başarısızlıklarım, ümitsizliklerim, cahilliğim ve becerisizliklerim, olgunlaşmak için dikildiğim karanlıktır. Nasıl ki buğday tanesi yağmurla, güneşle, ılık rüzgârlarla beslenir, filiz sürüp

serpilirse, vücudumu ve aklımı, düşlerimi gerçekleştirmek için öyle beslemeliyim. Buğday tanesi başak vermek için tabiatın lütfunu beklemek zorundadır. Ben ise beklemek zorunda değilim, çünkü kendi yazgımı seçme gücüne sahibim.

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Peki bunu nasıl yapabilirim? İlk önce, günle, haftayla, ayla, yılla ve hayatımla ilgili hedefler koyacağım. Nasıl ki buğday tanesinin kabuğunu çatlatıp filiz vermesi için yağmur yağması gerekiyorsa, hayatımın önüne billurlaşması için öyle hedefler koymalıyım. Hedefler koyarken, geçmişteki en iyi icraatımı dikkate alacak ve bunu yüzle çarpacağım. Gelecekteki yaşantımın kuralı bu olacaktır. Hedeflerimi hiçbir zaman çok yüksek görmeyeceğim. Mızrağımı aya doğrultup yalnızca bir kartala saplamak, onu kartala doğrultup yalnızca kayaya çarpmaktan daha iyi değil midir?

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Hedeflerimin yüksekliği, tam isabet sağlayıncaya kadar sık sık tökezlesem bile, beni korkutmamalıdır. Tökezlersem, doğrulacağım, düşüşlerim beni endişelendirmeyecektir, çünkü tam isabet sağlamak için herkes tökezlemek durumundadır. Yalnızca bir solucan tökezlememe özgürlüğüne sahiptir. Ben, solucan değilim. Ben, soğan bitkisi değilim. Ben, koyun değilim. Ben, insanım. Başkaları, killeriyle bir kulübe yapadursunlar. Ben, benimkiyle bir kale inşa edeceğim.

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Güneş nasıl buğday taneciğinin fide vermesi için toprağı ısıtırsa, bu parşömenlerdeki sözler de benim hayatımı öyle ısıtacak ve düşlerimi gerçek kılacaktır. Bugün, dün yaptığım her eylemi aşacağım. Bugünün dağına gücümün yettiği kadar tırmanacağım, yarın ise bugünkünden daha da yükseklere varacağım, öbür gün ise yarından da yükseklere. Başkalarının yaptıklarını geçmek önemli değildir, önemli olan kendi yaptıklarımı aşmamdır.

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Ilık rüzgâr nasıl buğday tanesinin olgunlaşmasına yön verirse, rüzgârlar da benim sesimi başkalarına taşıyacak ve sözlerim hedeflerimi açıklayacaktır. Bir kere ağzımdan çıktılar mı, artık itibarımı kaybetmeden geri dönemem. Kendi peygamberim gibi olacağım; söylediklerimle alay etse bile, herkes planlarımı, düşlerimi bilecek ve böylece söylediklerim tamamlanmış eylemlere dönüşünceye kadar kaçmak için hiçbir mazeretim olmayacak.

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Çok geri hedefler koymak gibi bir suç işlemeyeceğim.

İşi, başarısızlığa izin vermeden yerine getireceğim.

Elimi her zaman erişebileceği yerin daha yükseğine uzatacağım.

Pazardaki performansımla hiçbir zaman memnun olmayacağım.

Her zaman hedeflerimi, gerçekleşir gerçekleşmez yükselteceğim.

Her zaman bir sonraki saatin şu andakinden daha iyi olması için çabalayacağım.

Her zaman hedeflerimi dünyaya açıklayacağım.

Ancak, başarılarımı hiçbir zaman ilan etmeyeceğim. Bırakayım insanlık beni övsün ve ben de bu övgüyü tevazuyla kabul etme bilgeliğine sahip olayım.

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Bir buğday tanesi yüzle çarpıldığında yüz adet başak üretir. Bunu on kez yüzle çarparsanız, yeryüzündeki bütün kentleri doyurursunuz. Bir buğday tanesinden daha üstün değil miyim?

Bugün değerimi yüze katlayacağım.

Bunu yapacak, sonra yine değerimi yüze katlayacağım, tekrar tekrar. Büyüklüğüm karşısında, bu parşömenlerdeki sözlerin bende yarattığı

gibi, şaşkınlık ve hayranlık duyulacak.

ONALTINCI BÖLÜM

IX Numaralı Parşömen

Düşlerim değersiz, planlarım yanıltıcı, hedeflerim imkânsızdır.

Eylem ile tamamlanmadıkça, tümünün hiçbir değeri yoktur.

Şimdi harekete geçeceğim.

Ne kadar ayrıntılı ve büyük ölçekli olursa olsun, sahibini bir milim öteye götürmüş bir harita hiçbir zaman olmamıştır. Ne kadar âdil olursa olsun, suç işlenmesini önleyebilmiş parşömene yazılı bir kanun hiçbir zaman olmamıştır. Benim elimde tuttuğum parşömen gibi, bir kuruş para getirmiş ya da tek bir övgüye yol açmış bir parşömen hiçbir zaman olmamıştır. Haritayı, parşömeni, bu deri parçasını, düşlerimi, planlarımı, hedeflerimi yaşayan bir güce dönüştürecek kav, yalnız ve yalnızca eylemdir. Başarımı besleyecek ve sulayacak olan şey, eylemdir.

Şimdi harekete geçeceğim.

Beni geride tutan ağırdan almanın kaynağı korkudur ve artık ben bütün cesur yüreklerin derinliklerinde kazılı olan bu sırrı keşfettim. Artık biliyorum ki, korkuyu yenmek için duraksamadan davranmalıyım, o zaman kalp çarpıntılarım geçecektir. Artık biliyorum ki, terör aslanım sakin bir karıncaya dönüştüren şey, eylemdir.

Şimdi harekete geçeceğim.

Bundan böyle ateş böceğinin yalnızca kanat çırptığı, hareket ettiği zaman ışık saçabildiğim unutmayacağım. Bir ateş böceği olacak, alevim gün ışığında bile güneşe rağmen görülebilecektir. Varsın başkaları kanatlarıyla övünüp duran, ama yaşamak için bir çiçeğin sadakasına bağlı olan kelebekler gibi olsunlar. Ben ateşböceği gibi olacağım ve ışığım dünyayı aydınlatacak.

Şimdi harekete geçeceğim.

Bugünün görevlerini ihmal edip yarma bırakmayacağım, çünkü o yarının hiçbir zaman gelmeyeceğini biliyorum. Eylemlerim mutluluk ve başarı getirmeseler bile, derhal davranmalıyım, çünkü harekete geçip başarısızlığa uğramak, davranmayıp debelenmekten daha iyidir. Mutluluk, benim eylemimin topladığı meyve olmayabilir, ancak eylem olmaksızın asmadaki bütün üzümler çürür.

Şimdi harekete geçeceğim.

Şimdi harekete geçeceğim. Şimdi harekete geçeceğim. Şimdi harekete geçeceğim. Bundan böyle bu sözleri sürekli tekrarlayacak ve onlar benim için nefes almak gibi bir alışkanlık haline gelinceye ve onları izleyen eylemler de göz açıp kapama gibi bir içgüdüye dönüşünceye kadar, her an, her gün, gün gün yineleyeceğim. Bu sözlerle aklımı, başarım için gerekli olan her eylemi yerine getirecek duruma getirebilirim. Bu sözlerle aklımı, başarısızlığın uzak durduğu her görevi ifa edecek hale getirebilirim.

Şimdi harekete geçeceğim.

Bu sözleri sürekli tekrarlayacağım.

Uyandığımda bu sözleri tekrarlayacak, başarısızlık bir saat daha uyurken, yatağımdan kalkacağım.

Şimdi harekete geçeceğim.

Pazar yerine geldiğimde tekrarlayacak, başarısızlık geri çevrilme olasılığını düşünüp taşınırken, hemen ilk müşterime yöneleceğim.

Şimdi harekete geçeceğim.

Kapalı bir kapı gördüğümde bu sözleri tekrarlayacak, başarısızlık dışarıda korku ve ürpertiyle beklerken, kapıyı çalacağım.

Şimdi harekete geçeceğim.

Günah beni çağırırken bu sözleri tekrarlayacak ve kendimi şeytana uymaktan kurtaracağım.

Şimdi harekete geçeceğim.

Vazgeçip ertesi gün yeniden başlamaya eğilimli olduğum zaman, bu sözleri tekrarlayacak ve hemen yeni bir satış gerçekleştireceğim.

Şimdi harekete geçeceğim.

Pazar yerindeki değerimi belirleyen ve çoğaltan yalnızca eylemdir ve ben eylemlerimi katlayarak değerimi çoğaltacağım. Başarısızlığın yürümekten korktuğu yerlerde yürüyeceğim. Başarısızlık dinlenmek istediği zaman çalışacağım. Başarısızlık sustuğu zaman konuşacağım. Başarısızlık bir kişiye hitap etmek için planlar yaparken, mallarımı satın alabilecek on kişiye sesleneceğim. Başarısızlık çok geç demeden önce yaptım diyeceğim.

Şimdi harekete geçeceğim.

Sahip olduğum her şey şu andır. Yarın ise tembellerin emeğine ayrılmıştır. Ben tembel değilim. Yarın, kötünün iyiye dönüştüğü gündür. Ben kötü değilim. Yarın, zayıfların güçlendiği zamandır. Ben zayıf değilim. Yarın başarısızlığın kazandığı gündür. Ben başarısızlık değilim.

Şimdi harekete geçeceğim.

Aslan acıktığı zaman yemek yer. Kartal susadığı zaman su içer. Harekete geçmezlerse, ikisi de yok olup gider.

Ben başarıya açım. Mutluluğa ve huzura susamışım. Harekete geçmezsem, başarısızlık ve sefalet dolu uykusuz gecelerde yitip giderim.

Emredeceğim ve kendi emirlerime uyacağım.

Şimdi harekete geçeceğim.

Başarı beklemez. Eğer ertelersem, başkasıyla nişanlanır ve onu ebediyen kaybederim.

Şimdi zamanı. Şimdi yeri. Ve işte ben.

Şimdi harekete geçeceğim.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

X Numaralı Parşömen

Büyük bir felaket ya da keder anında Allah'ına sığınmayacak kadar imam zayıf olan var mıdır? Tehlike, ölüm ya da olağan deneyim ve kavrayışı aşan muamma karşısındayken O'nun adını haykırmayan var mıdır? Tehlikeye maruz kalan bütün canlıların ağzından fışkıran bu derin içgüdü nereden geliyor?

Elinizi başkasının gözleri önünde hızla hareket ettirin, kirpiklerini kırpıştım. Birisinin dizine hafifçe vurun, bacağı havaya fırlar. Korkunç bir olayla karşılaşan kişi, aynı derin itkiyle haykırır "Allah'ım!"

Tabiatın bu en büyük gizemini kavramak için hayatımın dine adanması gerekmiyor. Yeryüzünde yürüyen insan dahil bütün yaratıklar, yardıma çağırma içgüdüsüne sahiptir. Bu içgüdüye, bu armağana niçin sahibiz?

Haykırışlarımız bir çeşit dua değil midir? Tabiat kanunlarının işlediği bir dünyada kuzunun, katırın, kuşun ve insanın yardıma çağırma içgüdüsüne sahip olması, bunu duyacak ve cevap verecek ilahi bir gücün bulunması akıl ermez bir şey değil midir? Bundan böyle dua edeceğim, ancak yardım talebim yalnızca yol gösterilmesi için olacaktır.

Hiçbir zaman bu dünyanın maddiyatı için dua etmeyeceğim. Yiyecek getirmesi için bir hizmetkâra seslenmiyorum. Bir hancıdan oda vermesini istemiyorum. Hiçbir zaman altın, aşk, sağlık, zafer, şöhret, başarı ya da mutluluk istemeyeceğim. Yalnız ve yalnızca bunlara sahip olabilmem için bana yol gösterilmesi adına dua edeceğim ve dualarım her zaman kabul edilecek.

Aradığım yol gösterme gerçekleşebilir ya da gerçekleşmeyebilir, ama her ikisi de bir cevap değil midir? Bir çocuk babasından ekmek ister ve ekmek yoksa, baba çocuğa cevap vermiş sayılmaz mı?

Bana yol gösterilmesi için dua edeceğim ve bir satıcı olarak diyeceğim ki:

Her şeyi yaradan, bana yardım et. Çünkü bugün çıplak ve yapayalnız, dünyaya çıkıyorum ve senin bana yol gösteren elin olmaksızın başarıya ve mutluluğa giden yoldan uzaklaşabilirim.

Ne altın, ne giysiler ve hatta ne de yeteneğime uygun olanaklar talep ediyorum; onların yerine bana olanaklarıma uygun yetenekler kazanmada yol göster.

Aslana ve kartala dişleriyle ve pençeleriyle nasıl avlanıp kazanacaklarını öğrettin. Bana sözlerle nasıl avlanacağımı ve sevgiyle nasıl kazanacağımı öğret ki, ben insanların arasında bir aslan ve pazar yerinde bir kartal olabileyim.

Bana engeller ve başarısızlıklar arasında alçakgönüllü kalmada yardım et; ama zaferle gelecek ödülü gözlerimden saklama.

Başkalarının yapamadığı görevler ver bana; onların başarısızlıklarından başarı tohumları toplayabilmem için yol göster. Ruhumu dindirecek korkular ver bana; kuruntularımla alay edecek cesareti bahşet.

Hedeflerime ulaşmaya yetecek kadar gün ihsan eyle bana; bugünü son günümmüş gibi yaşamama yardım et.

Sözlerimi meyve vermeleri için yönlendir; kimse iftiraya uğramasın diye dedikodudan alıkoy beni.

Tekrar tekrar deneme alışkanlığı ile beni disiplinli kıl; ortalamalardan yararlanmanın yolunu göster bana. Bana olanakları tespit etme çevikliğini bahşet; gücümü artıracak sabır ver.

İyi alışkanlıklarla yıka beni ki kötüleri boğulsun gitsin; başkalarının zayıflıklarına karşı merhamet ver. Her şeyin gelip geçici olduğunu öğrenmem için bana acı ver; bugünkü şükranlarımı saymam için bana yardım et.

Beni nefrete maruz bırak ki o yabancım olmasın; yabancıları dostlara dönüştürmek için kâsemi sevgiyle doldur.

Bütün bunlar senin iradendir. Asma kütüğüne sımsıkı tutunmuş küçük ve yalnız bir üzüm tanesi olmama rağmen beni herkesten farklı kıldın. Demek ki, benim için özel bir yer ayrılmış bulunuyor. Bana yön ver. Yardım et. Bana yol göster.

Bu dünya bağında filiz sürmem için tohumum senin tarafından seçilip atıldığında benim için ne öngördüysen, hepsini olabileyim.

Bu aciz satıcıya yardım et.

Allah 'ım, bana yol göster.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Hafid sarayında yapayalnız kendisinden sonra parşömenleri alacak kişiyi bekliyordu. Mutemet kâtibinden başka arkadaşı olmayan yaşlı adam, mevsimlerin gelip geçmesini izliyordu. Yaşlılığın getirdiği zayıflıkla kısa sürede avlusunda sessizce oturmaktan başka bir şey yapamaz hale gelmişti.

Bekledi.

Dünyevi zenginliğini dağıtıp ticaret imparatorluğunu lağvetmesinden sonra tam üç yıl bekledi.

Bir gün Doğu tarafındaki çölden gelen kara kuru, topal bir yabancı Şam'a girdi ve Hafid'in sarayının önünde duruncaya kadar bütün caddeleri geçti. Genellikle bir saygı ve terbiye örneği olan Erasmus, "Efendinle görüşmek istiyorum" diye seslenen kişinin karşısına dikildi.

Yabancının görünüşü pek güven vermiyordu. Yırtık sandaletleri iple bağlanmıştı. Kamçı ve tırmık izleri bulunan kahverengi bacakları yara içindeydi ve üzerlerine yırtık pırtık bir peştamal sarılmıştı. Adamın uzun saçları karmakarışıktı ve güneşten kızarmış gözlerinin içi sanki yanıyordu.

Erasmus, kapı tokmağına sıkı sıkı yapışmıştı. "Efendimden ne istiyorsun?"

Yabancı omuzundaki çuvalı yere indirdi ve yumruk sıkılı ellerini Erasmus'a doğru uzattı,

"Lütfen, iyi adam, efendinin huzuruna çıkmama izin ver. Ona bir zararım dokunmaz, sadaka da istemiyorum. Bırak sözlerimi dinlesin, eğer onu kızdırırsam, hemen giderim."

Hâlâ duraksayan Erasmus, yavaşça kapıyı açtı ve içeriyi gösterdi. Sonra arkasına bakmadan, peşinde topallayan misafir olmak üzere, bahçeye doğru yavaş yavaş yürüdü.

Hafid bahçede şekerleme yapıyordu. Erasmus aceleyle efendisinin önüne geldi. Öksürdü, Hafid kımıldadı. Yeniden öksürdü, yaşlı adam gözlerini açtı.

“Rahatsız ettiğim için bağışlayın efendim, ama bir misafirimiz var.”

Artık uyanmış olan Hafid oturdu ve gözlerini eğilerek konuşmaya başlayan yabancıya dikti. “Sen, dünyadaki en büyük satıcı diye anılan kişi misin?”

Hafid kaşlarını çattı ve başıyla onayladı. “Yıllar önce bana böyle derlerdi. Bu taç artık benim başımda değil. Benden ne istiyorsun?”

Ufak tefek ziyaretçi kendinden emin bir şekilde Hafid’in önünde durdu ve ellerini keçeleşmiş göğsüne götürdü. Zayıf ışığın altında gözlerini kırpıştırdı ve cevap verdi. “Benim adım Saul, şu anda Kudüs’ten geliyorum, doğum yerim ise Tarsus’tur. Lütfen görünüşüm sizi aldatmasın. Ne bir sahra hayduduyum, ne de bir sokak dilencisi. Tarsus yurttaşıyım, aynı zamanda bir Roma vatandaşı. Ailem Yahudi Benjamin aşiretinden Farisilerdir. Mesleğim çadır imalatçılığı olmakla birlikte büyük Gemail’in öğrencisi oldum. Bazıları bana Paul da der.”

Konuşurken sallanıyordu. O ana kadar tam uyanamamış olan Hafid, özür dileyerek misafirine oturması için işaret etti.

Paul başını salladı, ama ayakta kaldı. “Sana yol göstermen ye ancak senin verebileceğin bir yardımda bulunman için geldim. Hikâyemi anlatmama izin verecek misiniz, efendim?”

Yabancının arkasında duran Erasmus şiddetle kafasını salladı, ama Hafid görmezlikten geldi. Uyku saatinin davetsiz misafirini dikkatle inceledi ve başıyla anlatması için işaret etti. “Seni görmek üzere başımı kaldıramayacak kadar yaşlıyım. Ayak ucuma otur ki, seni dinleyeyim.”

Paul, çuvalını kenara itti ve sessizce bekleyen yaşlı adamın yanında çömeldi.

“Dört yıl önce, uzun yılların öğrenciliğiyle biriken bilgiler yüreğimi gerçek karşısında kör ettiği bir zamanda, Stefan diye tanınan kutsal bir adamın Kudüs’te taşlanmasının resmi tanıklığını yaptım. Yahudi Meclisi tarafından tanrımıza küfür ettiği gerekçesiyle idama mahkûm edilmişti.”

Bilmece çözer gibi bir sesle Hafid konuşmayı kesti, “Bu olayla benim nasıl bir ilgim olduğunu anlayamadım.”

Paul, yaşlı adamı yatıştırmak ister gibi elini kaldırdı. “Çabucak anlatacağım. Stefan, taşlanmasından bir yıl önce Romalılar tarafından devlet düzenine karşı geldiği için çarmıha gerilen ve adı İsa olan bir adamın takipçisiydi. Stefan’ın suçu, İsa’nın Yahudi peygamberlerin önceden geleceğini bildirdikleri Mesih olduğunda ve tapınağın onu öldürmek için Roma ile işbirliği yaptığı iddiasında ısrar etmesiydi. Yönetimi elinde bulunduranlara yönelen bu eleştirinin cezası ancak ölüm olabilirdi ve size söylediğim gibi, ben bu infaza katıldım.

“Dahası, bağnazlık ve gençlik ateşiyle, tapmaktaki büyük rahipten yazılar almış, Şam’a giderek oradaki bütün İsa yandaşlarını izlemek ve onları zincire bağlayarak cezalandırılmaları için Kudüs’e getirmekle görevlendirilmiştim. Bu, dediğim gibi, dört yıl önceydi.”

Erasmus Hafid’e baktı ve irkildi, çünkü Hafid’in yüzünde, sadık kâtibin yıllardır görmediği bir ifade belirmişti. Paul yeniden konuşmaya başlayıncaya kadar bahçede yalnızca fıskiyenin şırıltısı duyuldu.

“Yüreğimde katliam arzusuyla, tam Şam’a geliyordum ki, birden gök aydınlandı. Bir darbe yediğimi hatırlamıyorum, ama kendimi yerde buldum. Göremiyordum, ama bir ses duydum ve bu ses kulağıma şunları söylüyordu, ‘Saul, Saul, beni niçin izliyorsun?’ ‘Kimsin sen?’ diye cevap verdim. Ses sorumu yanıtladı. ‘Ben koğuşturmakta olduğun İsa’yım. Ayağa kalk ve şehre gir, orada sana ne yapacağın söylenecektir.’

“Ayağa kalktım ve yol arkadaşlarımın yardımıyla Şam’a vardım. Orada, çarmıha gerilenin bir yandaşının evinde kaldım, üç gün hiçbir şey yiyemedim ve içemedim. Sonra Ananias adlı birisi beni ziyarete geldi.

Kendisine bir görüntünün beni görmesi gerektiğini söylemiş olduğunu anlattı. Ellerini gözlerime değdirdi ve gözlerim yeniden açıldı. Yemek yedim, içtim ve gücüm yerine geldi.”

Hafid oturduğu sıradan öne eğildi ve sordu, “Sonra ne oldu?”

“Bir sinagoga götürüldüm. İsa yandaşlarının koğuşturucusu olarak varlığım, ona inananların yüreklerine korku saldı. Ama sonunda vaazımı verdiğimde sözlerim onların zihnini karıştırdı, çünkü onlara çarmıha gerilenin bir peygamber olduğunu söylüyordum.

“Dinleyenler sahtekârlık yaptığımdan kuşku duyuyordu, çünkü Kudüs’teki tedhişi uygulayan ben değil miydim? Onları yüreğimdeki değişiklik konusunda ikna edemedim, birçoğu öldürülmemi istedi. Duvardan atlayarak kaçtım ve Kudüs’e geri döndüm.

“Kudüs’te Şam’daki olaylar tekrarlandı. Şam’daki vaazımın duyulmuş olmasına karşın, îsa’nın yandaşlarından hiç biri yanıma gelmedi. Yine de Isa adına vaaz vermeyi sürdürdüm, ama ne fayda. Konuştuğum her yerde beni dinleyenlerin husumetine uğradım. Ta ki bir gün tapmağa gidip avluda kurban edilmek için satılan güvercinleri ve kuzulan izlediğimde o sesi yeniden duyuncaya kadar.”

Kendine hâkim olamayan Erasmus sordu, “Bu kez ne dedi?” Hafid eski dostuna gülümsedi ve başıyla Paul’den devam etmesini istedi.

“Ses şöyle dedi: ‘Kutsal kelama dört yıldır sahipsin, ancak çok az kimseyi aydınlığa götürebildin. Allah’ın sözü bile insanlara en iyi şekilde sunulmalıdır, yoksa onu dinlemeyeceklerdir. Ben herkes anlayabilsin diye kıssadan hisseler şeklinde konuşmadım mı? Kuvvet kullanarak çok az sinek yakalarsın. Şam’a geri dön ve dünyadaki en büyük satıcı olarak anılan adamı bul. Eğer benim kelamımı dünyaya yaymak istiyorsan, onun sana yol göstermesini sağla.”

Hafid çabucak Erasmus’a baktı. Yaşlı kâtip soruyu hemen anladı. Bu adam, uzun zamandır bekledikleri kişi miydi? Büyük satıcı öne eğildi ve elini Paul’ün omuzuna koydu. “Bana İsa’yı anlat.”

Paul, taze bir kuvvetle sesini yükselterek İsa'yı ve hayatını anlattı. İki adam dinlerken, o da Yahudilerin uzun zamandan beri kendilerini yeni bir mutluluk ve barış krallığında birleştirecek Mesih'i beklediklerini anlattı. Adamın gerçekleştirdiği mucizeleri, halka verdiği dersleri, para tacirlerine yaptıklarını, çarmıha gerilişini, gömülüşünü ve sonrasını anlattı. Sonunda hikâyesini daha da vurgulayabilmek için elini yanında duran çuvalına atıp içinden kırmızı bir giysi çıkarttı ve Hafid'in kucağına koydu. "Efendim, bu İsa'dan bu dünyaya ait olarak geriye kalan tek şeydir. Bundan başka nesi varsa, dünya ile paylaşmıştır, hayatını bile. Çarmıhının dibinde Romalı askerler bu kaftan için zar atmışlar. Kudüs'te büyük gayret ve araştırmalar sonucunda bunu edinebildim."

Hafid'in yüzü soldu, üzeri kan lekeli kaftanı çevirirken elleri titriyordu. Efendisinin görünüşünden ürken Erasmus yaşlı adama yaklaştı. Hafid, kumaşa dikilmiş olan küçük yıldızı, Tola'nın Patros tarafından satılan giysilerindeki markayı buluncaya kadar elbiseyi ellerinde çevirdi. Yıldızın yanında, kare içinde bir daire, Patros'un markası bulunuyordu.

Yaşlı adam, Paul'ün ve Erasmus'un bakışları altında kaftanı kaldırdı ve özenle yanaklarına sürdü. Hafid kafasını salladı. Bu olanaksızdı. Büyük ticaret yıllarında Patros'un satmış olduğu Tola tarafından yapılmış binlerce kaftan vardı.

Elbiseye sımsıkı sarılı bir halde, boğuk bir sesle konuştu, "Bana İsa'nın doğumunu anlat."

Paul konuştu: "Bu dünyadan çok az şeyle ayrıldı. Daha da azıyla dünyaya gelmişti. Augustus'un nüfus sayımı zamanında Beytüllahim'de bir mağarada doğmuş."

Elafid'in gülümsemesi, iki adama da çocukça geldi, ona şaşkınlıkla bakmaya devam ettiler, çünkü kırışık yanaklarından göz yaşları süzülüyordu. Eliyle gözyaşlarını sildi ve sordu, "Bu bebeğin doğduğu yerde insanlığın o güne kadar görmediği parlaklıkta bir yıldız var mıydı?"

Paul’ün ağzı açık kaldı, konuşamıyordu, buna gerek de yoktu. Elafid kollarını açtı ve Paul’ü kucakladı. Gözyaşları birbirine karıştı.

Sonunda yaşlı adam ayağa kalkarak Erasmus’a döndü, “Sadık dostum, kuleye çık ve sandığı al gel. Nihayet satıcımızı bulduk.”

Dünyadaki En Büyük Satıcı / *OG Mandino*

Gelecek Zamanda Düşünmek / *Jennifer James* **(stoklan tükendi)**

Tongue Fu / *Sam Horn*

Umut Bir Yöntem Olamaz / *Gordon R. Sullivan - Mickael V. Harper*

En Büyük On Armağan / *Steven W. Vannoy*

Ölüm ve Ölmek Üzerine / *Elisabeth Kübler - Ross*

Çocuğunuz Ergenlik Çağında / *Lawrence Bauman*

Ruhun Arayışı / *Charles Handy*

Ye ya da Yem ol / *Howard H. Stevenson*

Çocuğunuzun Gelişen Aklı / *Jane M. Healy*

Aile Sırları / *Evan Imber - Black*

Sihirli Anahtar / *Anne Linden*

Fazla Kültür Göz Çıkarmaz / *Judy Jones - William Wilson*

Bağlantı Doğru mu? / *Jane M. Healy*

Öğretmenim Mori'yle Salı Buluşmaları / *Mitch Albom*

Akıllı Örgüt / *David Matheson-Jim Matheson*

Güç Merkezli Yönetim / *Jeffrey Pfeffer*

Enformasyon Altyapısı / *Peter Weill - Marianne Broadbent*

Bel Ağrısı / *Shelagh Masline -Johns Hopkins Üniversitesi Yayım*

İş Hayatı Bir Tiyatro / *B. Joseph Pine - James H. Gilmore*

Romatizma / *Sara J. Henry -Johns Hopkins Üniversitesi Yayını*

Yüksek Tansiyon / *Mark Giuliucci -Johns Hopkins Üniversitesi Yayını*

Küreselleşmenin Geleceği / *Thomas Friedman*

Alerjiler / *Mark Giuliucci -Johns Hopkins Üniversitesi Yayını*

Yüzyılların 100 Kitabı / *Martin Seymour-Smith*

Unplugged / *Selçuk Erdem*

Hayatını Kur Hayatını Yaşa / *MarkAlbion*

UnplUgged-2 / *Selçuk Erdem*

Zor İnsanlarla Baş Etme Yolları / *Dr. Rick Brinkman* - *Dr. Rick Kirschner*

Sınırsız Düşünün, Hayatınız Değişsin / *Rosamund Stone - Benjamin Zander*

Her Çocuk Başarabilir / *Dr. Mel Levine*

Dehanızı Keşfedin / *Michael J. Gelb*

Başarılı Çocuk / *Dr Willam Sears - Martha Sears*

Modern Ailelere Bilgece Öğütler / *William Martin*

Yorgunluk Yorgunluğuna Son / *DrJesse Lynn Hanley - Nancy Deville*

Huzurlu Yaşama Sanatı / *Toksöz Bayram Karasu*

İyi'den Mükemmel Şirket'e / *Jim Collins*

Olağanüstü Değişimler / *Jane Seymour*

Çalışma(ma)'nın Keyfî / *Ernie J. Zelinski*

Hemen Her Şeyin Kısa Tarihi / *Bili Bryson*